

Píšu povídky, píšu básně...

tentokrát o králi, království, kralování

červen 2016

*Knihovna Bedřicha
Beneše Buchlovana
v Uherském Hradišti*

Píšu povídky, píšu básně...

tentokrát o králi, království, kralování

*sborníček prací dětí z literární a výtvarné soutěže
k 700. výročí narození českého krále a římského císaře Karla IV.*

červen 2016

*Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana
v Uherském Hradišti*

Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana v Uherském Hradišti 2016

*„Raději bych byl člověkem v podkroví se spoustou
knih, než králem, kterému se nechce číst.“
(G. M. Trevelyan)*

Desátý ročník projektu Klubu dětských knihoven SKIP Kde končí svět nabídl dětem téma k velkému výročí narození českého krále a římského císaře Karla IV.

Spolu s dětmi jsme se mohli ohlédnout do historie, mohli jsme se vypravit za současnými panovníky, zamyslet se nad prezidentem, králem, císařem, carem, velkovodou, knížetem, šáhem... S mladými autory a výtvarníky jsme se vydali za králem do pohádky či do hry. Král, ať už dobrý či špatný, je postava, se kterou se setkáváme od útlého věku v pohádkách, bajkách i pověstech. Také říše zvířat a sportovci mají svého krále, a královnou sportu je atletika. A mnohé příspěvky prozradily, kdo je opravdovým králem...

Do letošní literární a výtvarné soutěže pořádané Knihovnou Bedřicha Beneše Buchlovana v Uherském Hradišti se zapojily děti z Uherskohradištska, z celého Zlínského kraje i dalších míst naší vlasti. Celkem to bylo 185 mladých spisovatelů a 142 výtvarníků. Porotci všechny práce pečlivě pročetli, obodovali a ty nejlepší postoupily do kola krajského, které letos organizovala Masarykova veřejná knihovna ve Vsetíně. Náš sborníček přináší to nejlepší, co v tomto roce děti u nás na Slovácku napsaly; nápadité texty doplňují vítězná ex-libris z naší výtvarné soutěže.

Za laskavé posouzení prací literárních či výtvarných děkujeme Radmile Doskočilové, Aleně Kučerové, Silvíi Kupcové, Olze Švecové, Eriku Gilkovi, Jaroslavu Hrabcovi, Josefu Chalupskému, Janu Langhammerovi, Pavlu Portlovi a Liboru Vodičkovi. Speciální díky letí do Poslanecké sněmovny České republiky za Vladimírem Koníčkem.

Markéta Konečná, 16 let

Výsledky literární soutěže Píšu povídky, píšu básně... tentokrát o králi, království, kralování

1. kategorie - 1.- 3. třídy

1. místo Filip Chrástek, 3.tř. ZŠ Sportovní Uh. Hradiště
 2. místo Adéla Majičková, 3.tř. ZŠ U Pálenice Kunovice
 3. místo Adam Ušelík, 3.tř. ZŠ Čtyřlístek Uh.Hradiště ☺
- čestné uznání Vojtěch Vjazanko, 3.tř. ZŠ Sportovní Uh.Hradiště
-

2. kategorie – 4.- 5. třídy - poezie

1. místo Jan Jakub Šípka, 4.tř. ZŠ TGM Uh.Hradiště
 1. místo Martin Hlúšek, 5.tř. ZŠ Velehrad
 2. místo Markéta Pekárková, 5.tř. ZŠ Traplice
 2. místo Denisa Stašková, 5.tř. ZŠ Velehrad
-

2. kategorie - 4.- 5. třídy - próza

1. místo Nella Andrýsková, 5.tř. ZŠ TGM Uh.Hradiště ☺
 2. místo Lukáš Karolyi, ZŠ Písek
 3. místo Štěpán Michalcio, 4.tř. ZŠ Sportovní Uh.Hradiště
 3. místo Dominik Ptáček, 5.tř. ZŠ U Pálenice Kunovice
-

3. kategorie - 4.- 5. třídy - poezie

1. místo Antonín Kostik, 7.tř. ZŠ UNESCO Uh.Hradiště ☺
 2. místo Klára Přikrylová, 7.tř. ZŠ UNESCO Uh.Hradiště
 3. místo Eliška Hoferková, 7.tř. ZŠ Traplice ☺
-

3. kategorie - 6.- 7. třídy – próza

1. místo Kristýna Kuchařová, 6.tř. ZŠ U Pálenice Kunovice
- čestné uznání Vendula Nováková, 7.tř. ZŠ Traplice
- čestné uznání Gabriela Poncarová, 7.tř. ZŠ U Pálenice Kunovice
- čestné uznání Tomáš Sláma, 7. tř. ZŠ a MŠ J. A. Komenského Nivnice
- čestné uznání Kristýna Pelikánová, 7. tř. ZŠ UNESCO Uherské Hradiště
-

4.kategorie - 8.- 9. třídy - poezie

1. místo Jan Gajdošík, 9.tř. ZŠ UNESCO Uh.Hradiště
 2. místo Elen Ingerlová, 9.tř. ZŠ Josefa Bublíka Bánov
 3. místo Petr Paluřík, 8.tř. ZŠ UNESCO Uh.Hradiště
-

4.kategorie - 8.- 9. třídy - próza

1. místo Nela Chrástková, 9.tř. ZŠ U Pálenice Kunovice
 1. místo Daniela Srnská, 9.tř. ZŠ Traplice
 2. místo Barbora Rokyťová, 8.tř. ZŠ Staré Město
 2. místo Martin Sedláček, 8.tř. ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod
 3. místo Marika Jančíková, 8. tř. ZŠ Polešovice
 3. místo Kristýna Čechová, 9.tř. ZŠ Polešovice
-

5. kategorie – komiks

1. místo Magdaléna Zůbková, 9.tř. ZŠ UNESCO Uherské Hradiště ☺
2. místo Lucie Marečková, 9.tř. ZŠ Polešovice ☺

☺ - práce byla oceněna také v krajském kole

Popletená královská pohádka

Adam Ušelík, 3. třída ZŠ Čtyřlístek Uherské Hradiště

V jednom království žila byla Popelka, která se zamilovala do prince, který se jmenoval Bajaja. A ten princ se zase zamiloval do ní. Bajaja měl sestru Zpěvanku. Kromě Popelky se však do bohatého prince Bajaje zamilovala i Maruška, Drahomíra a Slavěna. Bajaja šel do lesa, a tam uviděl ve studni sůl i zlato. Vrátil se do zámku a zavolal svého tátu. „Táto, našel jsem sůl a zlato, co si přeješ víc?“ „Přece zlato, Bajajo, to je jasné.“ Tak Bajaja přivezl tátovi vůz zlata. Ale co s těmi nápadnicemi? Rozhodl se, že vyhlásí soutěž. Ta, která ji vyhraje, získá nejen jeho ruku, ale také kupu soli.

První kolo soutěže byl hod kostkou. Popelka hodila nejméně a ostatní jí záviděly. Druhým soutěžním úkolem se stala opičí dráha. A Popelka byla opět nejmrštnější. Potom následoval skok do dálky, což pro Popelku, která skákala stále kolem macechy, zase nebyl problém. Naposled si princ Bajaja vymyslel pro své nápadnice skákání přes švihadlo. Zpěvanka se rozplakala, prý umělkyně přes švihadlo neskáče, Drahomíra a Slavěna udělaly pch a Maruška šla raději do lesa na borůvky. Vítězkou se stala opět Popelka. Získala princovu ruku a pytel soli.

Bajaja šel králi představit Popelku. Král však onemocněl. Měl mnoho zlata, ale chyběla mu sůl. Popelka mu posolila chléb se sádlem a s cibulí, král se uzdravil a uspořádal Bajajovi a Popelce svatbu.

Martin a drak

Vojtěch Vjazanko, 3. třída ZŠ Sportovní Uherské Hradiště

Za dávných časů žil kluk Martin se svým nejlepším přítelem drakem Roky. Vyrůstali spolu od dětství. Jednou Martin moc onemocněl. Měl velkou horečku. Drak navštívil nedalekou dračí sluj, kde žila stará dračice. Ta poradila najít léčivou bylinu jménem matrikária chamomila. Drak Roky se hned vydal do světa bylinu najít. Hledal po celém světě, ale marně. Když už si vůbec nevěděl rady, zaletěl do velké knihovny, kde našel knihu o bylinách. A tam se dočetl, že bylina, kterou hledá, se vlastně jmenuje heřmánek a roste na každé louce. Drak natrhal plnou náruč a uvařil Martínkovi čaj a od včelíček vyptal i trochu medu. Když Martin čaj vypil, hned se mu ulevilo a druhý den si už zase s drakem hrál. Drak Roky pak vyprávěl Martinovi, kde všude ve světě byl. Jak letěl přes Evropu, Asii, Afriku, Amreiku i Antarktidu. Oblétl celý svět a přitom mu heřmánek rostl přímo před domem.

O Vendulce

Adéla Majíčková, 3. třída ZŠ Kunovice U Pálenice

Byl jednou jeden král, který měl tři dcery a jednoho syna. Anastázie, jeho první dcera, byla celá pozlacená. Druhá dcera Evženie byla celá diamantová a nejmladší dcera Vendulka byla úplně obyčejná, ale srdce měla ze zlata. Princ Hugo, jejich bratr, byl také úplně obyčejný, zato velký nešika. Na co šáhl, to pokazil. První dvě dcery si brzy našly bohaté a mocné ženichy, jen Vendulka, která často zachraňovala bratra z průšvihů, měla v největší oblibě chudého pasáčka vepřů Jindru. Často si spolu užili spoustu legrace při pozorování oblohy, honění selátek pro královskou kuchyni, nebo když Hugovi pomáhali tajně z pokoje při domácím vězení.

Král Vladislav byl velmi bohatý a neměl rád chudé lidi. Od té doby, co královna umřela, měl rád jen bohatství, sám sebe a všechno ostatní jej ukrutně obtěžovalo.

Pasáčka Jindřicha tehdy přijal ve velmi svízelné situaci. Vlastně už si ani nepamatoval, kde se tam vzal. Byl tenkrát plný smutku a zlosti. Proto, když uviděl svoji nejoblíbenější dceru v objetí s pasáčkem vepřů, bez přemýšlení je oba vyhnal.

Už večer před spaním svého činu litoval. Přemýšlel, kdo by mohl časem převzít království. Anastázie s Evženii se staraly jen o šperky, krásu a poslední výstřelky módy. Hugo byl sice hodný, ale jako krále si ho nedovedl asi nikdo představit. Jediná Vendulka byla srdečná, chytrá, vlídná a zajímala se o vladařské povinnosti. Ale přece nemůže pasáček usednout na trůn??

Po dlouhých týdnech přemýšlení a trápení, pozval král na návštěvu svého nejlepšího přítele, krále Jindřicha. Ten měl také velký zármutek kvůli ztracenému synovi. Král Jindřich s králem Vladislavem souhlasil, jeho rozhodnutí schvaloval, ale Vendulku měl velmi rád. Vždycky tajně doufal, že najde zalíbení v jeho synovi. Proto nerad slyšel, že utekla s pasáčkem. Domluvili se, že jakmile své děti najdou, hned je zkusí vzájemně seznámit.

Král začal Vendulku hledat. Nebyla daleko, protože svého otce i království hluboce milovala. Čekala jen, až se král umoudří. Jaké bylo překvapení Vendulky i krále, když v pasáčkovi vepřů král poznal syna svého přítele Jindřicha.

Byla svatba, bylo to veliké, ale největší bylo rozhodnutí krále Vladislava dále kralovat. Chtěl se změnit, začal chodit mezi chudý lid a více se věnoval kralování. Dcera s Jindřichem mu v tom dobře pomáhali.

Slon

Filip Chrástek, 3. třída ZŠ Sportovní Uherské Hradiště

V zoologické zahradě byl krásný den. Všichni kolem měli úsměv na tváři, protože se narodilo malé slůně. Najednou se ozval v rozhlase hlas místního pana ředitele a vyzval všechny návštěvníky, aby si neprodleně zkontrolovali čísla svých vstupenek, zdali to nejste právě vy a nemáte číslo 1212. Hned jsem hledal po kapsách, jestli nemám stejné číslo. Kdo ho bude mít, pojmenuje slůně. Nejsem právě já ten šťastlivec? Přestože jsem objevil v jedné kapse pouze díru, ta druhá mi udělala radost. Vstupenka v ní byla a měla číslo 1212. Vybral jsem slonovi jméno Hubert.

Od té doby jsem na Huberta často myslel. Stali se z nás dobří kamarádi. Také se mi o něm několikrát zdál sen. Jednou jel Hubert vlakem do Afriky, aby zjistil, odkud vlastně pochází. Cestu si velmi užíval z okna svého kupé. Pozoroval krajinu a vše si zapisoval do své velké sloní paměti. Viděl antilopu, jak utíká před lvem, opici jak leze pro banán, žirafu jak se natahuje pro listy na stromě, děti jak hrají fotbal, jak vylézá z řeky Nil velký krokodýl a jak pruhovaná zebra utíká před hladovým tygrem. Když jsem se ze snu probudil, cítil jsem radost, že jsem si to s Hubertem mohl v Africe náramně užít. Těším se na další společný výlet.

Janek a drak

Denisa Stašková, 5. třída ZŠ Velehrad

Na úvod vás zdravím
a teď vám o Jankovi povím.
Budu vám vyprávět pohádku
o malém princátku.
Za devíti horami,
jak už to bývá,
bylo jedno království,
obklopené hradbami.
Zde se dobře žilo
a také víno kvalitní pilo.
Jednoho dne doletěla špatná zpráva...
Do království přilétá drak,
princ Janek si na něj bere prak.
Lidé se mu smějí a volají:
„Meč si ber raději!“ tak mu raději.
Těžkou hlavu si nedělí
a koně Šimíka si osedlá.
Dojel k draku
plný strachu.
Tasil meč.....
...a drak padá k zemi! Heč!
Píchl draka za krkem
s radostným výkřikem.
Drak vám k zemi mrtev padl
a z Janka strach opadl.
Domů se vrací šťastný
a taky slavný...
Však taky tato pohádka vypráví o něm -
o statečném Jankovi s jeho koněm.

Ztracená koruna

Martin Hlúšek, 5. třída ZŠ Velehrad

Náš milý král
chtěl pořádat bál,
přišla za ním královna:
„Ztratila se mi koruna!“
Honem museli služebníci
zamknout zámek na petlici,
pak prohledávali království
pro královnino bohatství,
ve dne v noci pátrali,
každého se vyptávali.
Až jeden známý všudybyl
řekl jim, kdo to byl:
„Korunu vzala komorná...“
Za to ji čekala hladomorna.
Večer pak začal velký bál,
každý, kdo přišel, tancoval,
chudí i bohatí vedle sebe
dokud ránem nezrůžovělo nebe.
A z té dobré nálady
mávli rukou nad zradu úklady.
Komorné krádež odpustili
a z vězení ji propustili.
Přesto však musela odejít,
neb se zloději se nedá žít ☹

Tereza Kedroňová, 8 let

O království

Markéta Pekárková, 5. třída ZŠ a MŠ Traplice

Království tak vzdálené,
tajemstvím celé chráněné.
Kdo odvážný přejde hory lesy,
kdo odvážný najde, kde vlastně jsi?
Co leží za tou velkou branou,
snad drak hlídá tam princeznu krásnou.
Nebo zlý magič spřádá děsný plán,
jak stane se z něj světa pán.
Kdo ví, kde se pravda skrývá,
je-li barevná nebo jen tmavě sivá.
A než dozvíme se odpovědi
na všechny otázky,
zajdeme do údíry na dvě, tři klobásky.
K tomu chleba, křen a hořčici -
nejlepší království je u nás na vesnici.

Sofie Pišťková, 5 let

Karel IV.

Jan Jakub Šipka, 4. třída ZŠ TGM

Uherské Hradiště - Mařatice

Bylo jedno království, v něm vládl král.
Peníze na války si bral, o království se nestaral.
Tu se mu narodil synáček, chytrý jako ptáček.
A tak roky ubývaly, král v boji padl,
jeho syn na trůn si sedl.
Byl to chytrý král, nikdy se ničeho nebál.
Založil hrad, postavil mnoho staveb,
lidé se pyšnili nad mohutnými zdmi hradeb.
Karlštejn si postavil
korunovační klenoty tam ukryl.
Odpočinkové místo zhotovil
a také dobré víno pil.
Byl zdatný a chytrý,
byl král nad všemi lidmi.
Měl manželek, až to teče,
jedna uměla lámat meče.
Postavil most a jmenuje se po něm,
vajíčka se spotřebovala na něj.
Korunovační klenoty dal vyrobit ze zlata
pomazaná byla jeho hlava i pata.
Zemi českou pozdvihl,
vždy se všude na chvilku mihl.
Bohatství a slávu Čechám dal,
právu a spravedlnosti se oddal.
Na lovy jezdil, dobře druhé pohostil.
Prahu dočista změnil a nikdy nikde nelenil.
Různé koníčky měl, neměl rád výstřely z děl.
Všechno po dobrém řešit chtěl.
Každý na světě ho znal,
aby ochránil svoji zem, všechno by dal.
A tak roky mýjely, král zemřel.
On nezanechal tu žádný malér,
jmenoval se Karel.

O hloupém králi

Dominik Ptáček, 5. třída ZŠ Kunovice U Pálenice

Bylo jednou jedno království a tam vládl tuze hloupý král. Ono totiž v království nevládl ani tak tento král, jako spíše jeho dva rádcové, kterým král všechno odkýval. Celá země byla velmi chudá, což bylo podezřelé královu synu princovi Václavovi. Ten byl totiž na rozdíl od svého otce velmi chytrý a lehce si spočítal, že když jsou příjmy celého království vysoké a výdaje naopak minimální, měla by země spíše bohatnout.

Bylo mu jasné, že se zde musí dít něco špatného. Ale ať si jakkoliv lámal hlavu, nikdy na nic nepřišel. Vše se objasnilo až po dlouhé době vlastně úplnou náhodou. To si šel princ přečíst do královské knihovny opět nějakou knihu. Objevil tam jednu, kterou ještě nikdy nečetl, tak se rozhodl, že to teď napraví. Když ji však chytil do ruky a chtěl ji vytáhnout z police, vylekal se. Okamžitě se mu otevřely dveře do jakési tajné místnosti. Kniha totiž nebyla knihou, ale tajným spínačem, který tyto dveře po zmáčknutí otevíral.

Když princ vešel dovnitř, nemohl uvěřit svým očím. Na stěnách visely obrazy s pozlacenými rámy a na zemi se válely měšce plné stříbrných mincí. Ale to nebylo všechno. Odsud vedly ještě jedny dveře do nějakého jiného sálu. Ten byl vybaven daleko honosněji. Kromě dalších obrazů s pozlacenými rámy se zde nacházela i mramorová podlaha a jeden nádherný stůl, u kterého stály dvě židle. Na stole se rovněž nacházely dva zlaté poháry a jedna křišťálová truhlička plná drahokamů. U stěn stály tři velké truhlice plné zlata. „Tak takhle to tedy je,“ řekl si princ Václav, když rozpoznal písmo obou rádců na jednom papíru, který zde ležel. Byla zde vypsána data jednotlivých dnů s poznámkami a zrovna na dnešní den připadalo ošidit království na daních o deset tisíc zlatáků. „Tohle se musí začít okamžitě řešit,“ pomyslel si princ a chtěl odsud odejít, aby mohl ve svém pokoji přemýšlet, jak by oba rádce z podvodu rafinovaně usvědčil. Vtom se mu přímo před očima zjevil jakýsi duch a začal na něj mluvit: „Jsem duch krále Fridricha, který kdysi dávno toto království založil. Vždy vzkvétalo, než se dostal k moci tvůj otec a já se už nemůžu dívat na to, jak se celá země řítí do záhuby.“ Princ Václav byl zprvu trochu zaskočen, přece jenom duchy nepotkával každý den. Rychle se však vzpamatoval a naslouchal dál. Fridrichův duch pokračoval: „Myslím, že bychom to měli být právě my dva, kdo království od těch dvou podvodníků osvobodí.“ Princ Václav nadšeně souhlasil. Poté společně vyšli na hradní chodbu. Zde duch zatáhnul za svícen připevněný na stěně a otevřel tím dveře do další tajné místnosti. Zde stál pouze jeden starý stůl a na něm ležela hromádka papírů s perem a inkoustem. Nebyl to žádný luxus, ale na to, aby se zde tajně domlouvali, jak s oběma rádci zatočit, to stačilo.

Fridrichův duch začal: „Jako první ti radím, abys nechodil hned za svým otcem. Věř rádcům více než komukoliv jinému, tedy i tobě. Měl by na vlastní oči vidět, jak rádcové rozkrádají naše zlato.“ Po chvíli přemýšlení prince napadlo: „Už vím, jak to zařídím. Teď to nechej na mně.“ Odešel ke králi a řekl mu: „Otče, myslím si, že ti tvoji dva rádcové spoustu věcí pokazili, a tak bys měl na výběr daní dohlížet občas i ty sám.“ Král se na něj udiveně díval a poté řekl: „Tak tohle ne, chceš těmi hloupými pomluvami získat jenom moji korunu.“ A hned nato vykřikl: „Strážce, vsaďte ho do vězení!“ S princem by byl konec, kdyby ho Fridrichův duch na poslední chvíli nezachránil tím, že všechny mávnutím ruky uspal. Když je po chvíli nechal všechny opět probudit, nikdo si nic nepamatoval. Za chvíli se zase sešli v jejich tajné místnosti a Fridrichův duch k princovi Václavovi promlouval: „Nechal jsem to na tobě a sám vidíš, jak to dopadlo. Nyní nechej jednat mě. Přeměním jejich vstupní knihu na úplně jinou a oni pak svou tajnou místnost se sálem už nikdy nenajdou.“ Jakmile šel však Fridrichův duch tento plán uskutečnit, zahlédl

ho přitom dva strážní. Už by okamžitě začali tuto záhadu vyšetřovat, kdyby k nim nepřišel princ Václav a nezeptal se jich: „Na co tak hloupě koukáte?“ „Na ducha,“ odpověděl mu jeden ze strážných. Princ Václav se tomu začal okamžitě hlasitě smát a ptal se jich: „Kde by se tady vzal duch?“ Vtom se však otočil i druhý strážný a řekl: „Vždyť je za vámi, princ, jen se podívejte.“ Mezitím se však podařilo Fridrichovi zmizet. Princ si už jenom poklepal prstem na čelo a odešel.

Až byli oba zase pohromadě, Václav prohlásil: „Ani náš druhý pokus se nezdařil. Musíme to zkusit oba společně. Tak zase chvíli přemýšleli, až Fridrichův duch radostně vykřikl: „Jak jsem tak oba rádce pozoroval, zjistil jsem, že do své skrýše chodí vždy o půlnoci. Tak vlastně stačí, když tam krále o půlnoci přivedeš. O zbytek se postarám už sám a jsem přesvědčený, že tentokrát už to určitě vyjde. Přesně o půlnoci přiběhl princ Václav ke králi a vyděšeně mu vyprávěl: „Z knihovny jdou slyšet nějaké podivné zvuky. Pojďme se tam podívat.“ Král bohužel nemohl zavolat stráže, protože na doporučení svých rádců nedával nikomu noční směnu. Nezbyvalo mu tedy nic jiného, než poslechnout svého syna a neochotně vstát z postele. V místnosti za knihovnou, o které neměl král dosud ani tušení, spatřili klečet na kolenou a nařikat oba dva rádce. „Co se stalo? Co to má všechno znamenat?“ Zeptal se udiveně král. „Všechno naše zlato, stříbro a drahé kameny zmizely! Tak dlouho vás šidíme, abychom se zmocnili trůnu a teď tohle!“

„Už tomu všemu rozumím. Celou dobu jste mě okrádali a já jsem vám pořád slepě věřil.“ Sotva však král domluvil, všechno bohatství v těchto tajných skrýších se opět obnovilo. A to neměl na svědomí nikdo jiný než Fridrichův duch. A tak bylo celé království zachráněno a oba rádcové raději s hanbou utekli neznámo kam.

Příběh o království

Nella Andrášková, 5. třída ZŠ TGM Uherské Hradiště - Mařatice

Alexis spěšně odhodila školní tašku a horlivě se vrhla mamince do náruči. Maminčino pevné objetí zahřálo a rozpohybovalo její Království radostných chvil s ní. To bylo její království! S nešťastnou tváří se od ní odtáhla.

„Ahoj, miláčku, jak bylo ve škole?“ zeptala se sladce její maminka.

„Dobře, jednička z angličtiny,“ zasmála se Alexis.

„Šikulka,“ pochválila ji maminka.

„Mamiiiií, já si jenom skočím do obchodu pro náplně do pera, došly mi,“ řekla Alexis.

„Jasně, zlato,“ odpověděla maminka.

Když Alexis odešla, rozplakala se. Věděla, že její manželství se hroutí, a taky věděla, že se Alexis bude muset odstěhovat do dětského domova. Nechtěla ji ztratit. Chtěla docílit alespoň toho, aby byla jeden týden u ní a druhý týden u otce. Ale její otec ji chtěl jenom pro sebe. Byl si vědom toho, že miluje mnohem více maminku, a tak pak rozhodl, že půjde do domova. Byla nešťastná, hrozně moc nešťastná.

o čtyři měsíce později

Ve stejnou dobu jako před čtyřmi měsíci praskla taškou o zem. Teď ale bez objetí maminky. Podívala se na hodiny a to jí trochu rozjasnilo tvář. Rozběhla se ke své posteli a zpod ní vytáhla lososovou krabici s dopisy. Byly to dopisy pro maminku. Nikdy je neodeslala a ani nikdy neodešla. Je to totiž příliš osobní. Otevřela krabici a vytáhla papír a tužku. Začala psát...

Maminko!

Myslela jsem, že to nejde, ale ano. Mé království se hroutí čím dál víc. Už jsou z něj jen trosky, ale ty se pořád rozpadají na menší a menší. Neboj se, nepřestávám hrát na klavír, pořád lehce tūkám na pomyslné klávesy a poslouchám jejich lahodný zvuk. Nestrachuj se, malovat jsem také nepřestala. Při hodinách v duchu kreslím čáry a stínuju. Jen málo kreslím doopravdy. Bez Tebe na to nemám takovou chuť. Nevím, bez Tebe to prostě nejde, bez Tebe ne!

Dopsala poslední slovo. Nevěděla proč, ale měla pocit, že tento den je něčím výjimečný. Že dnes se stane něco velkého, monstrózního, obrovského a mohutného. Prosila osud se sepjatýma rukama o tu velkou věc. A v tu chvíli si ji uvědomila. Její Království radostných chvil se možná rozpadá a hroutí se s bolestnými dopady kamenných trosek, ale ona buduje tři další království. A to Království vzpomínek na maminku, Království snů o mamince a Království dopisů pro ni. Pousmála se nad tou skutečností a Království radostných chvil nechala chátrat. Bohužel to bylo nezbytné.

Pomalou se setmělo. Když ulehla na postel, zkoumavě se zahleděla na noční oblohu, na kterou se jí naskytl pohled přes otevřené okno. Možná začínala vesmíru trochu závidět. Vždyť ten má taky to svoje skvostné království. Král je Slunce a rádce malý všetečný Merkur, nejbližší králi. Venuše je jediná planeta se jménem ženy a samozřejmě královna, avšak odtažitá, uzavřená a neprůbojná. Zvlášť modrozelená Země je barevnou, humornou a škodolibou dvorní dámou. Za ní vyhlíží a křičí rozzlobený a rudý generál Mars. Za ním pyšně leží princ Jupiter, následník trůnu. Rozhlíží se znuděně kolem a všem se směje, zvlášť sloužícímu Saturnovi, ploužícímu se s mísou vody za ním. Za Saturnem na vše dohlíží Uran, hospodyně zabalená do modrého kabátku. Přes ni kontroluje chod království majordom Neptun. Ve svém modrém pokoji vyřizuje papíry. A kde jsou poddaní? Pracující lidé jsou hvězdy. Malé a přesto velké, zářící v noci a ve dne přesto neviděné.

Takže každý má vlastně své království, uvědomila si Alexis.

o dva měsíce později

Alexis měla stejný pocit jako před dvěma měsíci. Cítila napětí a přímo hmatatelné očekávání. Na jednou zaslechla řinčivý hlas zvonku. Vedoucí otevřela hlavní dřevěné dveře a ona v nich zahlédla tu vysněnou milou tvář.

„Mami,“ hlesla. A bezmyšlenkovitě se rozběhla k ní. Objala ji v pevném sevření a vtiskla jí polibek na tvář.

Maminka jí ho oplátila. „Konečně zase spolu!“ zašeptala.

Po vroucném setkání si šla Alexis zabalit věci. S šibalským úsměvem vytáhla zpod postele krabici lososové barvy. Když jely s maminkou autem, nevnímala její slova, ale jen její přítomnost a její teplou ruku. Království radostných chvil, tehdy zapomenuté a zchátralé, se najednou samo o sobě začalo stavět. Rozpadlé kusy se skládaly a vytvářely mohutnou stavbu. Od této chvíle Alexis kralovala ve čtyřech královstvích.

Ondřej Jemelík, 16 let

Pohádka o králi a jeho třech synech

Štěpán Michalcio, 4.třída ZŠ Sportovní Uherské Hradiště

Bylo jedno království za devatero horami a osmero řekami. V tom království byl jeden zámek, v něm bydlel král s královnou a těm se narodili tři synové. Když se narodil ten poslední, zemřela jim maminka. Král se o ně staral a vychovával je.

Protože bylo království chudé, nemohl se král o ně dlouho starat, proto se rozhodl poslat je do světa, aby si vydělali peníze, naučili se pracovat. Vyrazili společně, ale na první křižovatce v lese se rozhodli rozdělit. Nejmladší Jan se vydal rovně, prostřední Jakub se dal cestou vlevo a nejstarší Marek se vydal vpravo. Domluvili se, že přibližně za dva roky se potkají na tomto samém místě.

Jan šel celý den, až se k večeru rozhodl zastavit před městem na louce. Vytáhl si z batohu buchtu a začal večeřet. Najednou se tam objevil starý dědeček, který se zeptal Jana, jestli by neměl buchtu i pro něho. Jan se s ním rozdělil a dědečka se zeptal, jestli nezná někde ve městě kováře, který by Jana vzal k sobě do učení. Jan měl rád teplo a byl šikovný, proto chtěl do kovárny. Dědeček mu řekl: „Jdu zrovna k synovi a ten je kovář, tak se přidej.“ Tak se Jan stal kovářským učněm. Ze začátku jej moc k výhni a kladivům nepouštěli. Zametal kovárnu, nosil pivo, chystal náradí. Po nějaké době jej kovář začal učit, jak se kovají koně, brousí motyky a naučil ho dělat jednodušší věci. Protože byl Jan strašně šikovný, brzo se naučil kovat i ploty, brány, zvonečky a další složitější věci. Kovář ho pak začal posílat s ostatními učni do vedlejších měst, Jan učňům šéfoval.

Kovář měl dceru, která se Janovi líbila. Jmenovala se Eva, byla blondýna se zelenýma očima a starala se o pořádek v domě, vařila, chodila na trh. Jan se do Evy zamiloval a domluvili se, že až Jan skončí u kováře s učením, tak se s Evou ožení a založí si vlastní kovárnu i rodinu. Zatím si spolu šetřili peníze na svatbu.

Prostřední z králových synů Jakub šel po cestě vpravo. Ta ho zavedla do hustého lesa, a protože se už stmívalo, našel si pěkné místo poblíž studánky a rozhodl se tam přespat. Před spaním ještě vylezl na strom a podíval se, jestli někde neuvidí světlo. V dálce za lesem viděl hodně světla, tak si zapamatoval směr, aby ráno trefil. Ráno narazil na větší vesnici, která měla na návsi krásnou dřevěnou sochu. Jakubovi se ta socha hrozně líbila, protože sám maloval. Šel se do hospody zeptat, kdo tu sochu dělal. Hospodský mu řekl, že za vesnicí je osamělý domek a v něm bydlí starý řezbář. Jakub ukázal řezbářovi svoje kresby a řezbář ho vzal k sobě na výpomoc, protože poznal, že má Jakub talent. Protože byl řezbář sám, chodila mu uklízet a vařit jeho neter Barunka. Jakub ze začátku sháněl pro řezbáře dřevo, učil se poznávat druhy dřeva, jak má být dřevo suché, které se hodí na sochu ven a které třeba na sochu do kostela. Taky řezbář brousil náradí a začal malovat sochy barvami. To byl Jakubův nápad a nikdo jiný v okolí to nedělal, takže za chvíli všichni bohatí lidé chtěli sochy jen od starého řezbáře. Stala se z toho móda. Po práci si chodil Jakub do lesa kreslit stromy a ptáky. Jednou se v lese potkal s Barunkou a poprosil ji, jestli by si ji mohl namalovat. Kresba se Barunce líbila a tak Jakuba prosila, aby ji namaloval ještě jednou, že by tu kresbu dala svému tátovi. Tak začala do lesa chodit Barunka spolu s Jakubem, který ji od jejího strýce začal doprovázet domů, aby se jí v lese něco nestalo. Za nějaký čas se z nich stali galáni. Řezbář už byl starý a na práci moc neviděl. Když zjistil, že Barunka chodí s Jakubem, ze kterého se stal mistr řezbář, nabídl Jakubovi, aby v chalupě s Barunkou bydleli, až se spolu vezmou.

Nejstarší Marek se vydal vpravo, večer dorazil do města. Ptal se v kostele po volné posteli, kostelník se ho zeptal, jestli umí číst a psát. Když mu Marek řekl, že umí číst i psát, tak ho kostelník poslal do kláštera, kde zrovna hledali někoho na opisování knížek. Marek zabouchal na vrata kláštera, otevřel mu pán v dlouhém hábitu. Markovi dali na zkoušku opsat jednu stránku, když si ověřili, že umí číst i psát, zaměstnali ho jako opisovače a kuchaře. Marek pak dva roky opisoval knížky a při jejich opisování se naučil spoustu nových věcí, o kterých ještě ani nevěděl, že je bude někdy potřebovat. Když chodil do města nakupovat potraviny, poznal tam pekařovu dceru Lucku a během těch dvou let se do sebe

zamilovali. Domluvili se, že až Marek skončí s prací v klášteře a bude se vracet domů za bratry a panem králem, půjde Lucka s ním. Tak rychle uplynuly dva roky a všichni tři bráchové se potkali na rozcestí, kde se před lety rozdělili. Byla tam s nimi i Markova Lucka, Jakubova Bára a Janova Eva.

Najednou se tam zjevil zlý čaroděj a vzal jim jejich nevěsty, řekl bratrům: „Nevydám vám vaše nevěsty do té doby, než splníte moje tři úkoly.“ Kluci se nezalekli a odpověděli: „Moc se nám to nelíbí, ale chceme své holky zpátky, tak jaké budou ty úkoly?“ Čaroděj jim odpověděl: „Zítra ráno se tu potkáme a já vám je prozradím.“ Bratři přespali na tom místě a hned ráno, jak vyšlo slunce, čekali na čaroděje. Náhle si na rozcestník sedl havran, který se proměnil na čaroděje. Sdělil bratrům tři úkoly, první úkol zněl: „Ukovejte mi meč, kterým rozseknu cokoli.“ O tento úkol se přihlásil Jan. Další úkol byl udělat sochu Barunky tak, aby ji čaroděj nepoznal od živé, když budou stát vedle sebe. O ten úkol se přihlásil Jakub, protože byl řezbář a Barunku, která byla jeho milou, znal nejlépe. Posledním úkolem bylo odpovědět čaroději na dvě hádanky. Tento úkol zůstal na Marka, který byl díky knížkám z bratrů nejchytřejší. Na splnění prvních dvou úkolů měli týden a ten třetí měli splnit, až se po týdnu opět potkají na rozcestí i s tím mečem a sochou.

Jan se vrátil do kovárny a vykoval meč podle návodu, který mu dal jeho nejstarší bratr a ten ho vyčetl při opisování nějaké knížky, co dovezli kupci od Turků. Tento meč byl jiný, než jaké do té doby Jan vyráběl, a když jej vyzkoušel na starém špalku položeném na lavici před kovárnou, rozsekl ten špalek i s lavicí, jak byl ten meč ostrý. Dokonce ani nebylo nic poznat na ostří a Jan jej nemusel znovu brousit.

Jakub se vrátil zpátky do řezbářova domu a vybral ten největší kus lipového dřeva, pak si vybral nejostřejší dláta a pustil se do výroby sochy. Barunku maloval tolikrát, že ji znal z paměti a navíc ji měl na spoustě obrázků. Když měl sochu hotovou, namíchal si barvy a začal sochu malovat, aby vypadala jako živá. Potom zašel za Barunčinou maminkou a půjčil si od ní staré Barunčiny šaty. Byly to ty samé šaty, které měla Barunka na sobě, když ji čaroděj s ostatními nevěstami unesl. Jen byly spravované.

Marek se vrátil do kláštera a celou dobu studoval knížky až do doby, kdy musel zpět na sraz s čarodějem a bratry. Nevěděl totiž, na co se ho bude čaroděj ptát a tak se chtěl naučit co nejvíc.

Přesně za týden byli všichni bratři zpátky i s Barunčinou sochou a Janovým cizokrajným mečem. Najednou se tam objevil havran a s ním přiletěly tři holubice. Havran se proměnil v čaroděje a z holubice se staly Barunka, Eva a Lucka.

Čaroděj přišel za Janem, vzal si od něj meč a šel s ním za Evou. U Evy se zastavil, uvázal jí na krk smyčku, sáhl do kapsy a vytáhl pecku, kterou zasadil do země. Potom zamumlal zaklínadlo a vedle Evy začal vyrůstat strom. Čaroděj vzal konec smyčky a upevnil ho na malý stromek, co z té pecky vyrůstal, pak začal strom strašně rychle růst. Jak rostl do výšky, začala se Evě na krku stahovat smyčka a strom byl víc a víc tlustší. Když už musela Eva stát na špičkách, zavolal čaroděj na Jana, aby tím mečem strom na jedno seknutí mečem porazil, nebo přijde o život nejen Eva, ale i všichni bratři i s nevěstami. Jan rychle přiběhl, vzal meč, nadechl se a mávl mečem. Strom se skácel rozseknutý k zemi a přestal růst. Jan sundal Evě smyčku z krku a odvedl si ji za bratry. Čaroděj byl naštvaný, ale snažil se vypadat klidně. Přišel za bratry a řekl jim, ať odvedou Barunku do lesa a tam ji postaví vedle sochy. On pak přijde a z druhého konce mýtiny se svým orlím zrakem podívá a uhadne, co je socha a co Barunka. Bratři odvedli Barunku do lesa, tam zkontrolovali, jestli má stejné šaty jako socha, učesali Barunku tak, aby vypadala stejně jako ta socha. Barunka ještě dala soše na krk stejný křížek, jak měla sama, chtěla ho totiž dát na památku panu královi, až ji bude Jakub představovat. Když byli nachystaní, zavolali čaroděje. Ten přiletěl jako havran a protože už jednou prohrál, chtěl tentokrát za každou cenu vyhrát, takže švindloval. Místo, aby přistál na druhém koci mýtiny, obkroužil sochu i Barunku a ze vzduchu si je pečlivě obhlídl. Pak teprve přistál na protějším konci mýtiny, proměnil se do lidské podoby. Potom si pečlivě ještě jednou prohlížel z dálky Barunku i sochu. Jenže Barunka byla chytrá, zatímco se čaroděj měnil do lidské podoby, ohnula se k zemi a zvedla kousek větvičky, který si dala tak, aby jí kousek trčel z rukávu. Čaroděj ten kousek větvičky viděl a protože byla socha opravdu k nerozeznání od živé Barunky, vsadil všechno

na jednu kartu a vybral si Barunku s větvičkou a řekl, že s tou větvičkou je to socha. Myslel totiž, že Jakub zapomněl větvičku useknout. Takže bratři splnili i druhý úkol. Markovi zůstává splnit úkol poslední, a to dvě hádanky. První hádanka: „Patří ti to, ale tví přátelé to používají více než ty!“ a druhá hádanka byla početní: „Ve stáji jsou lidé a koně. Celkem je zde 22 hlav a 72 nohou. Kolik koňů a kolik lidí je ve stáji?“ Čaroděj dal Markovi na splnění úkolu hodinu a pak bude chtít správné odpovědi, jinak se s Luckou nikdy neuvidí. Nejstarší z bratrů šel přemýšlet ke studánce. Na druhou hádanku věděl odpověď hned, ale na první nemohl přijít. Vtom na něj zavolali bratři: „Marku, čas se krátí a čaroděj už letí!“ A vtom přišel i na první hádanku. Čaroděj už na Marka čekal a říká: „Tak co, už znáš odpověď na mé hádanky?“ Marek přikývnul a spustil: „První odpověď je TVÉ JMÉNO a druhá hádanka má toto řešení – ve stáji je 14 koňů a 8 lidí!“ Řešení bylo správné, a proto mu rozzuřený čaroděj musel vydat i jeho nevěstu Lucku.

Všichni byli moc šťastní a spokojení, že jsou pohromadě a vydali se na cestu domů do království, kde na ně čekal pan král. Princové představili své nevěsty a pověděli panu králi, co se jim za ty dva roky stalo. Jan se za tu dobu stal skvělým kovářem, Jakub byl v učení u řezbáře a Marek opisoval knihy v klášteře. Pan král je všechny pochválil, že jsou šikovní.

V království se po návratu bratrů začala pomalu chystat svatba, ale ne jedna, rovnou tři. Jan si vzal za svou ženu Evu, Jakub Barboru a Marek Lucii. Všichni pak společně vládli v jejich království, každý se věnoval svému řemeslu.

Příběh šachového pěšce

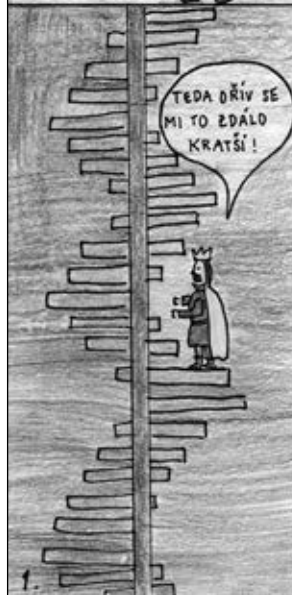
Lukáš Karolyi, 5. třída ZŠ E. Beneše Písek

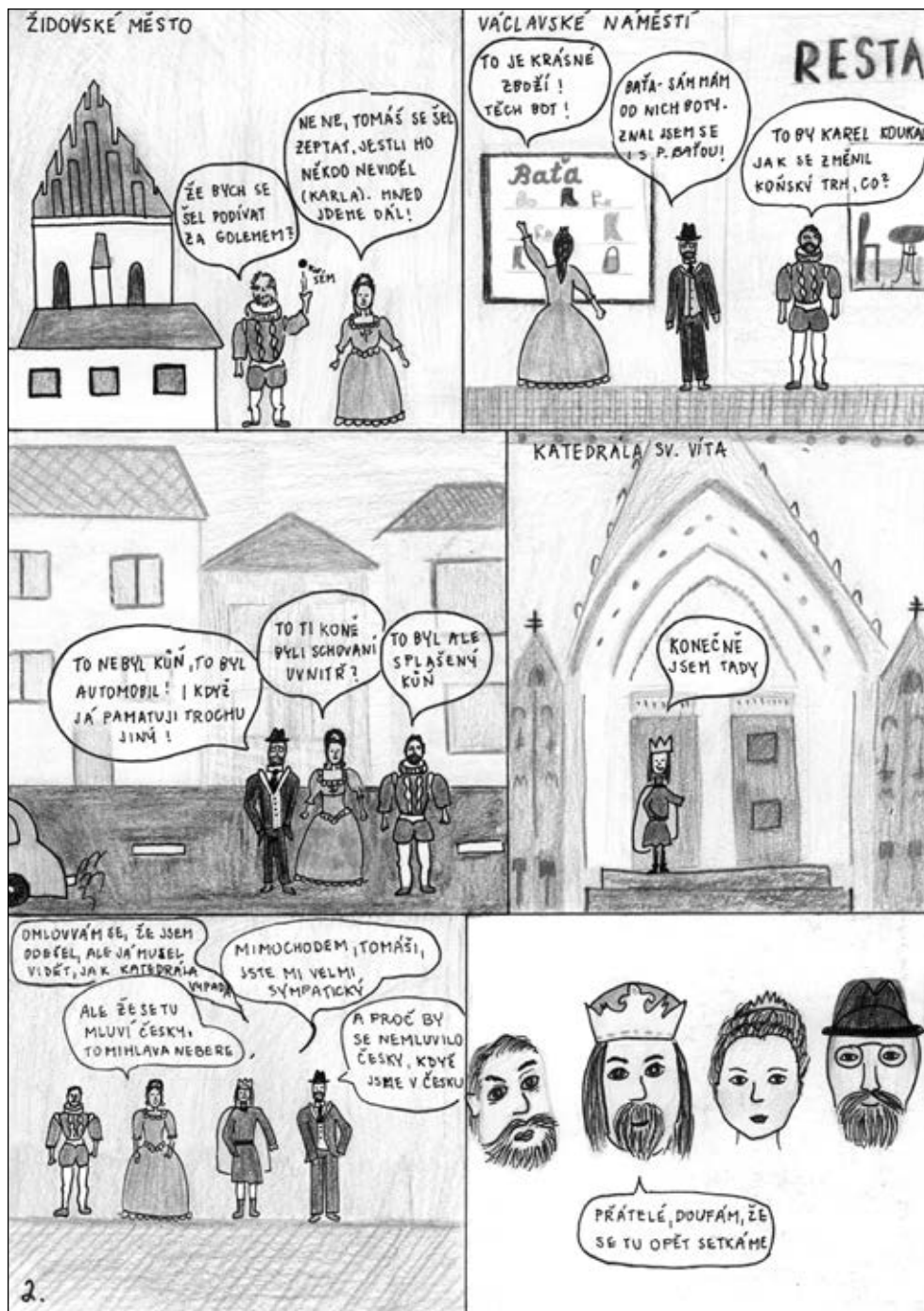
Byl jednou jeden šachový pěšec. Patřil do známého šachového týmu, ve kterém si některé figurky myslely, že pěšec je bezvýznamným členem mužstva. Jednou se v Písku konal šachový turnaj. V prvním zápase král přikázal pěšci, aby se pustil do boje a prorazil soupeřovu královskou ochranku. Pěšec vyrazil do nepřátelských šiků. Snažil se úkol splnit co nejlépe, ale v nepozornosti se dostal do zorného pole protivníkova střelce, a ten ho z boje vyřadil. Když to zjistil jeho král, velmi se rozzlobil. Opovržlivě řekl své ženě – královně. „Jak mám zvítězit, když mám v mužstvu tak nešikovného vojáka...“ Královna i ostatní figurky ze zadní řady s ním nesouhlasily. Pěšec to slyšel a rozplakal se. Jak plakal, spadl na zem a zakutálel se k myši díře. Tam ho našel táta myšák a dal ho svým dětem k narozeninám. Dětem se pěšák moc líbil a skamarádily se s ním a měly ho rády. A jak dopadl král? Byl z dalších bojů diskvalifikován, protože mu v mužstvu chyběla figurka pěšce...

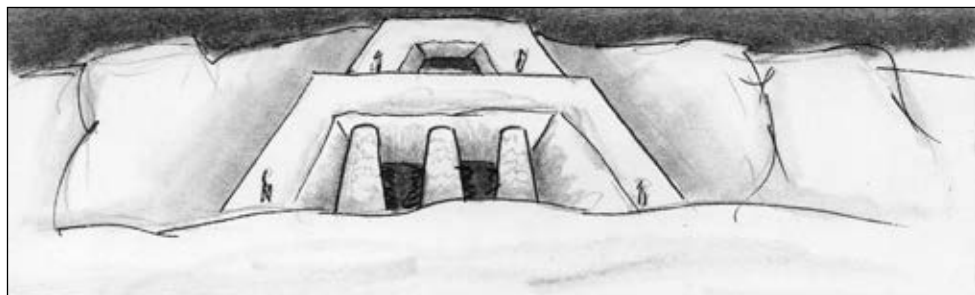

Dominika Tvrdoňová, 15 let

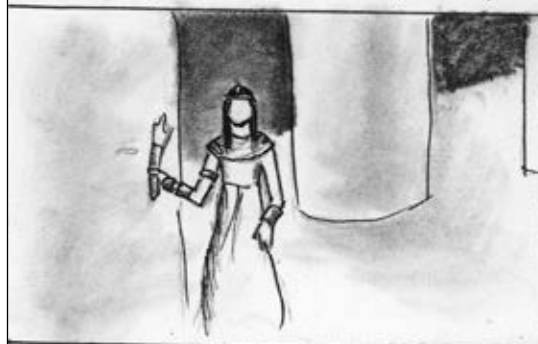
2015

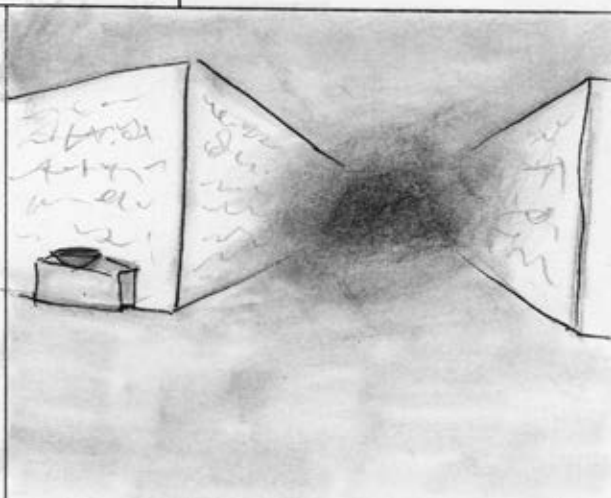

keď stála pred chrámom, z jejích úst vyšlo pár
modlitebných slov, aby si získala prázdné boha, keďže
bol chrám postavený, a tak vstúpila dovnútra.

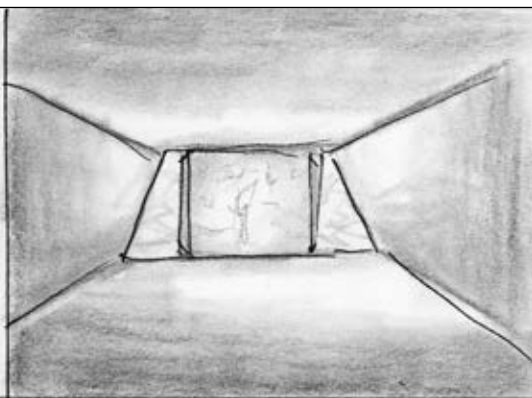

Chopila sa jedného
z rozsvietených
pochodní a pokračovala
ďalej.

Dlhšie chvíle
blúdila po
tmavých
chodbách
...

Až parazila na
zavřené kamenné
dveře. S námalou
je odladila pryč
a vzniklou malou
mizerou se protáhla
za dveře

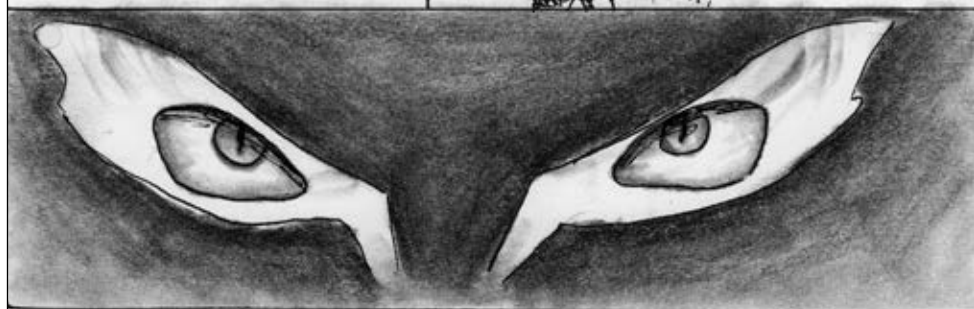

V místnosti byla sakra kobra Sutecha a kobyňe
Esat.

Pohlédla na Sutecha.
Na jeho krku spatřila
černého skarabea.

Přistoupila blíže,
aby jej mohla
vzít a vrátit
na háramek,
když vtom ji
samotář socha
uchopila za ruku.

Z očí se línalo jen samé zlo.

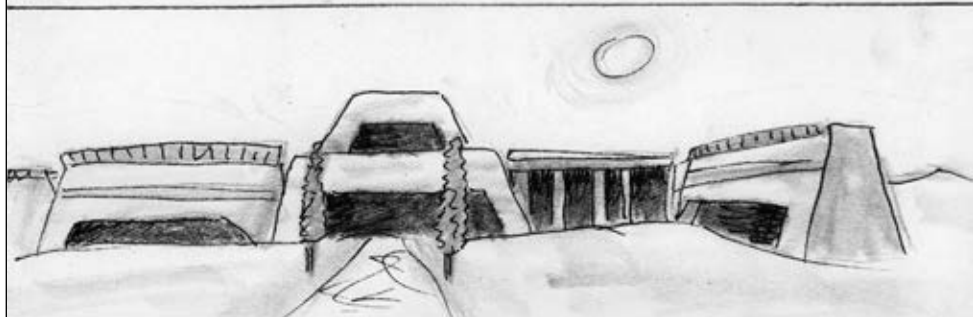

Ve zlém úmyslu ho zastavila šet

Nefertari využila
Sutechovu nepozornost
a skarabea mu
sebrala.

Sochy okamžitě znehybněly...

A Nefertari se mohla vrátit domů za rodinou.

O králi Klikaři

*Antonín Kostík, 7. třída
ZŠ UNESCO Uherské Hradiště*

V jedné zemi žil jeden král,
ten kralování moc nedal. Rád si hrál,
hrál si pořád a hrál si rád,
a každého do hry zval.

Byl to špatný král, zato dobrý hráč,
ve hře rváč, co výhru jenom bral,
hry a hraní jenom znal,
v zemi pláč, prohrál doma král.

Ještě dlouho vládl v zemi zmatek,
protože král dostal nový dárek.
Bylo to jednou v pátek,
snad neměl ani svátek,
byl to velký den,
všechno staré šlo z hradu ven.

Počítač - to byl teď hit,
ten vzal králi všechn klid.
Král nejedl, nepil, nevycházel ven,
hrál celou noc a celý den,
hrál pořád, po celý rok
a sám neudělal ani krok.

A jak to všechno dopadlo?
Království zachránila jedna malá myš
u počítače měla skrýš, přišla blíž
a na tu „klikavou“ udělala kiš-kiš
a překousala všechny šňůry.

Černý obraz, žádný zvuk,
za okny byl slyšet hluk,
zpěv ptáků, slunce svítilo
a králi se to líbilo.

Objevil nový svět,
a na ten starý chtěl rychle zapomnět.
Povídal si s lidmi, pozoroval nebe.
Král vyhrál, překonal sám sebe!

Královna zimy

Eliška Hoferková, 7. třída ZŠ a MŠ Traplice

Zmrzlá krajina pod sněhem leží, na větvích
vločky třpytí se,
opět slabounce sněží a vítr je roznáší po lese.
Mráz postupuje krajinou, řeka pokrytá je
ledem, rozkvetlá louka je vyměněná za jinou,
teď posetá je sněhem.

Na trůn teď usedla královna zimy, převzala
vládu nad krajem, sevřela ji prsty ledovými
a povolí až nad jarem.

A čirá voda ve studánce dřív porostlá
mechem v ledový křišťál promění se pyšnic
se svým vzhledem.

Nyní v tomhle kraji vládne zimy královna,
dokud ledy neroztají a příroda bude opět
svobodna.

Medové království

Eliška Hoferková, 7. třída ZŠ a MŠ Traplice

Z květů bylin za domem to voňavě kvítí
sbírají pyl den co den pro své živobyty.
Ne nadarmo lidé říkají: pilný jako včelička,
vždyť celá staletí opylují louky, sady
a políčka.

Když do úlu se vrátí, každá pyl odevzdá,
z něj se pak med vyrábí a mladé královně se
kašička dá.

Desítky tisíc včel v úlu žijí, trubci, dělnice
s královnou, dělnice o larvy se starají,
královna je však jedinou.

Včely jsou pro život potřebné velmi, bez nich
by zanikl svět, budme rádi, že jsou na naší
zemi a opylují každý květ.

Karlův most

*Klára Přikrylová, 7. třída
ZŠ UNESCO Uherské Hradiště*

Postavíme přes řeku most,
už toho topení mám opravdu dost,
vztekal se Karel nad úmrtní listinou,
která tam nebyla zdaleka jedinou.

Popravdě to chvíli trvalo,
než to stavění skutečně začalo,
a když něco namítala pražská rada,
hlavička šmik - no nebyla ráda.

Z toho skvělého nápadu
postavit další skvost pro Prahu,
se vyklubalo pár měsíců a let,
než Karlův most spatřil náš svět.

Karel byl tak strašně rád,
že málem z toho mostu spad,
naštěstí ho chytil strážníci,
kteří chtě-nechtě čichli ke králově zadnici.

Ale o tom tento příběh není,
je o snu a jak se v činy mění,
a vyprávění už bylo dost,
uhánějte na Karlův most!

Vznik Prahy

*Klára Přikrylová, 7. třída
ZŠ UNESCO Uherské Hradiště*

Dávno, dávno se to stalo,
že území české se Karlovi dalo,
a Karel se tam hned vypravil,
aby ho k obrazu svému poupravil.

Tady bude hodně práce,
řekl pouze velmi krátce,
když viděl území české,
které dřív bylo slavné a hezké.

Tak se do toho pustili,
však síly se jim krátily,
ale vydrželi, zvládli vše,
a na jejich počest začala mše.

A tak jak Libuše řekla,
opravdu se stalo, věřte mi,
Praha rostla, sílila a kvetla,
do nejkrásnějšího města na zemi.

A mohu vám vyprávět dál,
o Karlově univerzitě,
a Karlově mostě,
zkrátka, jak se Karel borcem stal.

Karlova univerzita

*Klára Přikrylová, 7. třída
ZŠ UNESCO Uherské Hradiště*

Karlova manželka s lidmi mluvila,
jejich neznalost jí tuze vadila,
a tak šla za Karlem: „Manželi můj,
chci zřídit univerzitu stůj co stůj!“

Karel svou ženu velmi rád měl,
ve všem jí vždycky hned vyhověl,
tak svolal učence naší země -
vzdělanosti naučíme své plémě!

Když dali dohromady své hlavy,
plán univerzity byl tu záhy,
a krok za krokem se s plány pohlo,
aby učiti se začít mohlo.

Karlova žena si libovala -
dobrého muže jsem si vzala.
A tu moudrost přenesla na všechen lid,
aby byl v zemi božský klid!

3. kategorie - 6.- 7. třídy - próza

Král Měsíce

Kristýna Kuchařová, 6. třída ZŠ Kunovice U Pálenice

Patnáctiletý Tom měl rád Měsíc. Každý den ho pozoroval. Ale jeho mámě se to nelíbilo. Pořád mu říkala, že musí někdy i spát. Ale Tom měl svou hlavu a nechtěl poslechnout.

Jako třeba dnes. „Ještě chvilku, mami!“ přemlouval Tom svou mámu. „Ale prosím tě, co je na Měsíci tak zajímavého?“ nechápala to máma. Tom se ale ještě chtěl dívat na Měsíc. Nechtělo se mu spát. Už spoustu nocí nespál, ve dne byl proto otrávený, mrzutý a ve škole mu to moc nešlo. Jeho máma mu už tak tisíckrát vysvětlovala, že když nebude pořádně spát, tak se ve škole nebude soustředit a může i propadnout. Ale znáte Toma. Ten ne a ne tomu uvěřit. Nemohl se na Měsíc přestat dívat, protože... protože nějaká podivná síla ho nutila Měsíc neustále pozorovat. Jako by měl s Měsícem něco společného, jako by měl nad ním nějakou sílu. Přišlo mu to divné, ale na to teď neměl chuť myslet. Asi půl hodiny přemýšlel nad tím, jak situaci vyřešit. A najednou ho to napadlo! Uteče na Měsíc se Zuzkou, svou čtrnáctiletou kamarádkou. Potichu sklouzl z palandy, otevřel okno a v papučích a noční košili vyběhl na ulici. Ulice byla tmavá, tichá a tak trochu strašidelná. Ale Tomovi to nevadilo. Potichu se plížil ulicí, dokud nedošel k domu Zuzky. Zaklepal na okno jejího pokoje. Okno se trochu pootevřelo a z něj vykoukla Zuzčina hlava. Naštvaně se na něj podívala - překvapilo ji, že přišel o půlnoci. „Chci s tebou letět na Měsíc,“ vyhrkl Tom. Když to Zuzka uslyšela, myslela si, že se Tom pomátl. Ale pak zrudla jako rajče. „No... já... víš... to... vlastně... noooo...“ Ale pak najednou se její oči se zatřpytily úžasem. „Moc ráda!“ vykřikla a vrhla se Tomovi do náručí. Pak už ji jen hladil po jejích zrzavých vlasech. „Ale co budeme dělat? Jak se tam dostaneme?“ zeptala se Zuzka. „Nevím. Uvidíme zítra,“ odpověděl Tom.

Jenže další den si celá škola šeptala o Tomovi. „Co si to šeptají?“ podivila se Zuzka. „Říkají, že prý jsem král Měsíce.“ odpověděl Tom. „Cooo! Ale Tome, to je přece blbost, nebo ne?“ vykřikla Zuzka a začala se bát. „Obávám se, že je to pravda, Zuzko,“ řekl Tom.

„T-to n-není d-dobré! T-to v-vůbec n-není d-dobré,“ koktala Zuzka. „Víš, Zuzko, pravděpodobně to je pravda. Už dlouho pozoruji Měsíc a nějaká podivná síla mě nutí se každý večer na něj dívat,“ vysvětlil všechno Tom Zuzce. „A-aha,“ zaskočeně odpověděla Zuzka. Vlastně to celé nechápala, ale nechtěla to říkat. „Tome, víš vůbec, co budeš teď dělat?“ zeptala se. „No... víš... to... ani vlastně nevím, ale myslím si, že půjdu domů a budu čekat, až se něco stane,“ přemýšlel nahlas Tom. „Až se něco stane? Jak - až se něco stane?“ nechápala Zuzka. Tom jen pokrčil rameny. Rozloučili se a Tom šel pomalým krokem domů.

Doma se zavřel v pokoji a nad celou tou záležitostí začal přemýšlet. A pak si najednou uvědomil, že o tom neví celá jeho rodina. Nikdo kromě Zuzky o tom vůbec nic neví. Neváhal a rychle se rozběhnul do kuchyně, kde stála máma. „Mami! Musím ti něco důležitého říct!“ začal Tom vážný rozhovor. „Ano, poslouchám,“ otočila se k němu máma. „Víš, možná se ti to bude zdát divné, ale jsem král Měsíce,“ dostal ze sebe Tom. „Aha,“ zaskočilo to Tomovu mámu. „Takže tobě se to nelíbí? Ty nemáš radost?“ podíval se Tom své mámě smutně do očí. „Kdo říká, že z toho nemám radost. Jen ti chci říct, že by ses mohl zlepšit ve škole, mohl bys spát hodně přes den a kralování se věnovat v noci,“ usmála se na Toma jeho máma. „To je skvělý nápad mami! Děkuji ti. Udělám to přesně tak, jak jsi rekla.“

A od té doby Tom věděl, že je výjimečný tím, že je král Měsíce. A jeho kralování mu nikdo nevezme. A co všechno měl jako král Měsíce na práci? Dohlížel, aby každý spal, dával pozor na město i na Měsíc a zjistil, že má schopnost vytvářet všem lidem dobré sny, čehož také hojně využíval.

Bez názvu

Tomáš Sláma, 7. třída ZŠ a MŠ J. A. Komenského Nivnice

Bylo nebylo, jednoho slunečného dne se v luxusní kleci, vybavené nejprachovějšími pilinami dováženými z prvotřídních lesů v Rakousku, narodil budoucí král Křeček IV. Žil si svůj luxusní křeččí život v samých radovánkách a blahobytu, a když přišly jeho patnácté narozeniny, uvědomil si, že jakožto jediný syn svých královských rodičů má být dnes korunován na krále. Ještě toho dne se konala korunovace. Všechno bylo v pořádku, takže mladý Křeček IV. neměl důvody ke stížnostem, tedy až na jeden osudný okamžik, kdy ke kleci přišla jedna holka a vzala Křečkovu matku Hagridku. Všem připadala jako zlá obryně.

Všude v království nastala panika, ale Křeček IV. byl díky pravidelným tréninkům a osobnímu trenérovi nejlepším sportovcem celé Křeččí říše. Třemi mrštnými skoky si uvolnil horní branku své superklece a vylezl z ní ven. Nevěřicně se rozhlížel kolem. Všechno tam pro něj bylo tak velké a nevidané. Šel se po tom zvláštním místě porozhlédnout a zjistil, že jejich luxusní zlatá klec je umístěna v pokoji na hradě a právě tu probíhá svatba.

Pak uviděl tu zlotřilou holku, jak nese maminku Hagridku dvěma číšníkům. Hned jak se ta drzá holka vzdálila, slyšel, jak si spiklenecky šeptají: „To bude dobrá polévka!“ A oba se začali smát. „To ne!“ pomyslel si s hrůzou křeček.

Viděl, jak chudáka maminku odnášejí do kuchyně. Musel se rychle rozhodnout, co udělá.

Uviděl párátko a provázek: „Dokonalé,“ pomyslel si. Provázek omotal okolo párátko a hodil. Jen to vzduchem zasvištělo a párátko se zabodlo číšníkovi přímo do smokingu. Naštěstí nic neucítíl. Ale to už Křeček mrštně lezl po provázku. Najednou byl tam a vši silou kousl. Číšník zakřičel, uklouzl na zemi a hlavou spadl do vařící polévky.

Křeček rychle ve vzniklém zmatku popadl maminku Hagridku a utíkali, co jim síly stačily. Doběhli celí udýchaní až do jejich království. Udatný Křeček rychle hodil Hagridku do klece. Ale nestačili se radostí ani obejmout a zlá dívka jim byla opět v patách.

Křeček uchopil meč, ale dívka také nelenila, rychle popadla smeták. Nastal ukrutný boj na život a na smrt. Křeček udělal pár mrštných výpadů, ale nepřítelkyně mu je vždy zablokovala. Uviděl za ní nahoře velkou krabici: „Mohla by být i těžká,“ pomyslel si.

Křeček odvážně skočil, odrazil se od zdi, pak od druhé a zabodl jí meč do nohy. Zapotácela se, vrazila do krabice a ta na ni spadla. Křeček zjistil, že v ní byl uložený nový lustr. „Au, to muselo bolet,“ zasmál se a odběhl do své klece. Dívka s brekem utekla.

Konečně následovala slavná korunovace. Příběh o udatném boji krále Křečka IV. se zlou obryní vešel do křeččích dějin a malí Křečci se jej učí podle nových učebnic ode dneška až po všechny věky. Na počest udatného činu se konala velká hostina a Křečkovi IV. se dostalo i té cti, že mu byla postavena socha v životní velikosti.

Křeček IV. pak se svou matkou Hagridkou a otcem Šnekvelem II. žili ve štěstí dlouhé roky. A když jednoho dne Křeček potkal krásnou Křečici a po nádherné a slavné svatbě se jim postupně narodilo osm malých Křečků, nechybělo celé královské rodině ani celé Křeččí říši k dokonalosti naprosto nic. A jestli neumřeli, tak tam žijí dodnes.

Král zvířat

Gabriela Poncarová, 7. třída ZŠ Kunovice U Pálenice

Jednou třídní učitelka při hodině prvouky řekla: „Děti, teď vám položím otázku. Kdo první odpoví, dostane jedničku. Kdo je králem zvířat?“ Paní učitelka prošla tři kolečka kolem třídy, ale nikdo se nepřihlásil. Zdělala se: „Vy opravdu nevíte, kdo je králem zvířat? Tak já vám ho tedy popíšu.“ Je to savec podobný velké kočce. Jeho barva připomíná suchý písek, proto velice dobře splyne v poušti s okolím. Výškou mi sahá asi do pasu, hmotnost se liší podle stáří a pohlaví. Má velkou hlavu s huňatou hřívou, obrovskou tlamou, studeným čumákem stejného tvaru jako kočka, dále dlouhý ocas, tlapy s chodidlovými polštářky jako kočka a uvnitř tlapek mívá skryté dráčky. Srst ale nemívá tak hladkou jako kočka. Jeho burácivý řev nenechá nikoho klidným. A když ho uvidíte, leknete se, protože vaši pozornost upoutají veliká kusadla. Průměrná rychlost běhu tohoto zvířete se odhaduje na 60 km/h. Pořád nic? Čím bych vám ještě napověděla? Hmm... Česká republika ho má s rozdvojeným ocasem ve státním znaku, ale ve skutečnosti žádný rozdvojený ocas nemá. Existuje velmi známá pověst O Bruncvíkovi a tomto zvířeti. Setkat se s ním můžete rovněž ve znamení horoskopu či jako symbolu Anglie. Toto zvíře často vystupuje také ve filmu. Například ve všech třech dílech Letopisů Narnie je známý pod jménem Aslan. Objevuje se i ve filmu Africká divočina. Už jako malé děti jste se s ním seznámily v pohádce od Disneyho či v Ezopově bajce, v níž nechal přežít jednu myšku, která mu nakonec jeho pomoc oplátila. Ani všechny díly Madagaskaru si bez Alexe nelze představit. Snad nejdojemnější film o tomto zvířeti byl ten, v němž je hlavní postavou samice jménem Elza. V České republice bývá každoročně udělena česká filmová cena s názvem Český... Živě se s ním můžete setkat v ZOO, safari nebo v cirkusech, kde vystupuje s krotitelem. Pořád nevíte? Tak vám napovím ještě víc! Anglicky se mu říká lion, německy der Löwe a v ruštině zní jeho pojmenování lew. Nakonec děti pochopily, o jakém zvířeti je řeč, a zakřičely: „Vždyť je to lev!“ „No konečně,“ odpověděla učitelka, „za odměnu vám povím pohádku.“

Bylo nebylo v jednom dalekém, předalekém království si spokojeně žili král, královna a princezna. Jeli-kož princezna byla už na vdávání, hledali jí ženicha. Ale nastal problém. Jeden princ měl malé království a chtěl princeznu jen kvůli věnu, druhý lhal, jako když tiskne, třetí peníze prohrával v kartách, čtvrtého do ženění tlačili rodiče... Princezna si rodičům postěžovala: „Proč nemáme jako v sousedním království taky kouzelný zvoneček, který dokáže přičarovat ženicha?“ Král se tedy na princeznino i manželčino naléhání rozhodl vydat na cestu do sousedního království. Král ho uvítal s radostí, vždyť se už dlouhou dobu neviděli. Po třech dnech hodování se náš král konečně odvážil vyslovit svou žádost: „Králi Jindřichu, mám k Tobě velkou prosbu. Jak sis mohl všimnout, obě naše dcery už vyrostly. Ta Tvá už se vdala a naše také o ničem jiném nemluví. Půjčil bys nám prosím kouzelný zvoneček?“ Král Jindřich odpověděl: „Jaroslave, rád bych Ti vyhověl, ale my už ho nemáme. Vlastně... nikdy nám nepatřil. Půjčili jsme si ho od ještě mocnějšího krále, než jsme my dva. Od krále všech zvířat. Ten bydlí za dvanáctero horami a dvanáctero řekami, kde se slunce dotýká moře. Ujišťuji tě, že je hodný a určitě Ti zvoneček půjčí. Ale jestli Ti mohu dát dobrou radu, rozjeď se za ním i s dcerou. Má radši, když ví, komu kouzelný zvonek půjčuje. A neví se, když bude na oplátku po Tvé rodině žádat nějakou výpomoc.“ Král Jaroslav mockrát poděkoval za užitečné rady i pohostinnost a odjel domů.

Další den se rozjela královská rodina za králem všech zvířat. Předstoupili před něj a král Jaroslav řekl: „Zdravím Vás, velevážený králi zvířat.“ Při proslovu udělal poklonu a chtěl se na panovníka tohoto kraje podívat, ale viděl pouze vysoký stupínek s mnoha schody, takže ani nebylo vidět, kde stupínek končí. Překvapilo ho to, ale neotálel a pokračoval v proslovu. „Dovolte nám prosím, abychom vznesli prosbu.“ Král zvířat řekl: „Mluvejte. Bude-li to možné, rád vám vyhovím.“ Král Jaroslav si tedy dodal odvahy: „Zapůjčil byste nám prosím Váš vzácný klenot - kouzelný zvoneček?“ Král zvířat hlasitě zvolal: „Půjčím,“ a bylo slyšet, jak pomalu sestupuje ze schodů. „Ale pod podmínkou, že Tvá dcera splní jeden těžký úkol.

Nerozmyslíte si svou žádost?“ Král Jaroslav obrátil svůj zrak k princezně a ta přikývla. Její otec tedy zavolal: „Ano, souhlasíme s Tvou podmínkou!“ Král zvířat pokračoval: „Tvá dcera mi do tří dnů vyrobí zlatý hřeben vykládaný českými granáty.“ Král zvířat konečně sestoupil ze schodů a královská rodina si jej mohla prohlédnout zblízka. Král Jaroslav si zklamaně pomyslel: „Tak to je ten král zvířat? Nikdy bych si nepomyslel, že to bude lev.“

Král zvířat řekl: „Tak pojď za mnou, princezno. Zde je Tvá komnata. Vše potřebné k výrobě zlatého hřebenu máš zde.“ Po těchto slovech se za ním zavřely dveře a princezna osaměla. Sedla si ke stolu, na němž ležel kovový hřeben, a rozplakala se. Jak má z obyčejného kovového hřebenu udělat zlatý? I když se nepovažovala za hloupou, nevěděla si rady. Po dvou proplakaných dnech i nocích ji z velkého nářku vyrušil něčí hlas. Velmi se ulekla: „Kdo jsi a kde ses tu vzal?“ Neznámý človiček odpověděl: „Uslyšel jsem tvůj pláč a něco mě nutilo podívat se, kdo to tu tak hlasitě nařiká.“ Princezna řekla: „Víš, já jsem moc nešťastná. Ráda bych se vdala, ale abych si našla dobrého muže a krále, potřebuji k tomu kouzelný zvoneček, který vlastní pán tohoto hradu. Ten mi slíbil, že mi zvoneček půjčí, jen pokud z tohoto hřebene udělám hřeben zlatý posázený českými granáty. Ale já si vůbec nevím rady!“ Človiček jí na to odpověděl: „Pro mě je takový úkol hračka. Říkají mi skřítek Pomocníček. Mám radost, když někomu můžu pomoci.“ Človiček ji kouzlem uspal a sám se pustil do díla. Ráno bylo vše hotovo. Princezna se probudila v okamžiku, kdy se otevřely dveře, a do pokoje vstoupil král zvířat. Byl udiven, že princezna úkol zvládla. Poručil jí: „Pročeš mi hřívu.“ Jakmile se princezna potřetí dotkla hřebenem jeho hřívu, lev se proměnil v mladého muže a děkoval jí, že jej vysvobodila z podoby lva, do níž ho začarovala zlá čarodějnice, kterou si jako budoucí král odmítl vzít za ženu. Od té doby na jeho království padl smutek a jeho poddaní mu začali říkat Král zvířat. Princezna se jako ve snách zeptala: „A proč Tě začarovala zrovna do lva?“ Princ odpověděl: „Protože moje vlasy jí připomínaly lví hřívu.“ Oba dva se do sebe zakoukali a netrvalo dlouho a konala se velká svatba. Po svatbě se jim narodily krásné a zdravé děti. A když královna potřebovala děti pohlídat, skřítek Pomocníček a zvířátka jim dělali chůvy. A pokud nezemřeli, žijí tam všichni spokojeně dodnes.

Válka králů počasí a oblohy

Kristýna Pelikánová, 7. třída ZŠ UNESCO Uherské Hradiště

Dnes vám povím příběh z dob, kdy lidé takové časy ještě nezažili. Vypadalo to, jako kdyby se zbláznilo počasí a popletl se den s nocí. Ve skutečnosti se tam nahoře jen tak škádli. To víte, králové, pořád řeší nějaké hlouposti a pak z toho vznikne hotová pohroma. To bylo tak... Jednou se král Slunce a král Měsíc domluvili, že si vyjdou na procházku. Měsíc ale přišel pozdě a říkal: „Promiň, Slunce, měl jsem toho moc na práci. Dneska jsem byl úplněk. Musel jsem se najíst.“ Král Slunce ale tvrdil: „Ale já toho mám nejvíc na práci a přesto stíhám.“ „Co to říkáš?“ „Pravdu.“ „No dovol...“ Rozpoutala se velká hádka. Vtom přiběhly královny Aqua a Sněhulka. „Co to tu provádíte?“ vykřikly. „A vůbec, o čem se hádáte?“ „Měsíc tvrdí, že toho má nejvíc na práci. Ale to není vůbec pravda. Nejvíc toho mám na práci já a jsem nejdůležitější,“ tvrdil král Slunce. „No tak si myslím, že se oba hluboce mýlíte. Ten, kdo toho má nejvíc na práci a je nejdůležitější, jsem já, královna Aqua. Musím zalévat všechny květiny a stromy a doplňovat všechny pramínky a potůčky. To není jednoduchá práce.“ „No, tak to uzavřeme, ne?“ začala královna Sněhulka. „Ze všech nejdůležitější jsem já. Dávám přírodě odpočinout a děti si se mnou nejvíce pohrají. To já jsem nejdůležitější. A kdo o tom pochybuje... Tak schválně, vsadme se. A uvidíme, kdo je nejdůležitější.“ Tak si plácli. Jako první vzal do rukou vládu král Měsíc. Na pomoc si zavolal své pomocnice hvězdy a posázel jimi černou oblohu. Přes noc se mu vládlo dobře. Když však měl nastat den, začal na zemi zmatek. Lidé chodili pozdě do práce a byli zmatení. Do té doby Měsíc říkal: „Já vám říkal, že jsem nejdůležitější. Lidé si odpočinou.“ Ostatní ale nemohli vědět, co se na zemi děje. Král Slunce začal svítit a rozhodli se, že se budou o den dělit jako předtím. Když uviděli pohromu, kterou na zemi Měsíc

způsobil, spráskli ruce. Všechny rostlinky byly uvadlé a stromy také. Tak k vládnutí přistoupila krásná královna Aqua a seslala na smutnou zem své družky kapky. Lidé byli rádi za déšť. Avšak po dlouhé době její moc přesáhla hranice. Voda se začala zvedat ze všech řek a potoků. Krajina se zaplavila a všichni se na Aquau rozzlobili. Jediný, kdo se na Aquau nezlobil, byl král Slunce. Byli totiž spolu zasnoubeni a měli se moc rádi. Přesto však spolu vedli spor o největší moci. Král Slunce poprosil o pomoc služebníky paprsky, aby vysušili vodu. Když se pustili do práce, vznikl na obloze barevný půlkruh. Aqua vykřikla: „Ta věc je z vody a ze slunce. Je z nás dvou. Je to naše holčička. Bude se jmenovat Duha!“ „Je překrásná, jako ty,“ přitakal Slunce. A pokračoval ve své práci. Zem se začala vysoušet a lidem začalo být horko z rozpáleného sluníčka. Z velkého horka musela lidi zachraňovat královna Sněhulka. Jemná a hravá Sněhulka. „Vločky, pojďte sem! Budete si hrát!“ Malé vločky příběhly a začaly radostně poskakovat. „No tak, šup šup!“ Vločky se roztočily a už byly pryč. Lidé si užívali zimy a děti si hrály s malinkými Vločkami, které jim létaly za krk a na jejich jazýčky. Avšak po dlouhé době se to všem zdálo divné, tak dlouhá zima. Někteří vědci dokonce měli různé teorie o tom, že nastala další doba ledová. Všichni Sněhulce domlouvali: „Měla bys přestat, podívej, jak jsou smutní.“ Až stesk po vločkách ji přinutil zavolat je zpátky. Potom se všichni čtyři králové shodli, že sázku nevyhrál ani jeden z nich a že jsou všichni stejně důležití. A domluvili se, že se o to, co se děje, budou společně dělit podle toho, co je potřebné. A někdy i pro okrasu pošlou na oblohu maličkou Duhu, aby se podívala na svět. A tak nakonec i králové přiznali svou chybu. Tak to tedy bylo...

Pro mě královnou

Vendula Nováková, 7. třída ZŠ a MŠ Traplice

Stačí jediný pohled a život se vám změní. Ve chvíli, kdy poznáte člověka, jediným pohybem, jediným gestem se otočí o nespočetné mnoho stupňů. A tak jsem poznal ji - Katherine. Stačilo tak málo a já jsem propadl zamilovanosti. Přišla, sedla si a četla. Sledoval jsem každý její pohyb a otočení listu v knize, měl jsem ji přečtenou a přitom jsem ji viděl poprvé. Oslovil jsem ji, ale neodpovídala. Po chvíli jsem na to přišel - byla němá. Popadla tužku a zápisník a takhle si se mnou povídala. Byla skvělá, měla úžasný smích, modré oči a tmavé vlasy. Druhé setkání proběhlo v kavárně, polila se čajem a já se jí smál. Další setkání... počkala si na mě a já se šíleně lekl, a to ani jediné slovo nebylo vyřčeno z jejích úst. Tak jsme se pravidelně setkávali a už jsme k tomu nepotřebovali ani papír ani tužku, rozuměli jsme si. Trošku jsme znakovali, a i když jsem to moc neuměl, ona chápala. Stal jsem se na ní závislý, byl jsem šťastný. Voněla po levanduli. Nosila pletený čepček v šedé barvě. Pamatuji si na den, kdy se mnou měla jít na ples. Byl jsem stresován, klepaly se mi ruce. Zaklepal jsem a potom ji viděl scházet ze schodů, měla purpurové šaty. Já se nezmohl na jediné slovo, ona jen propletla naše ruce. Cestou si zlomila podpatek, smála se a já s ní. Nakonec si zlomila i ten druhý a já ji vyzval k tanci, tekla jí slza po tváři a já nevěděl proč. Nikdy jsem o ní nepochyboval, zažil jsem to nejužasnější a toho si neskutečně vážím. Umřela, opustila mě a nic mi neřekla. Její rodiče mi řekli, že měla neléčitelnou nemoc, v tu chvíli jako by se mi zhroutil svět. Už tady nebyla, nechtěla moji přítomnost ani na pohřbu, neřekla mi to a nechala mě tu. Na otázku „Proč?“ nehledám odpověď, každý příběh někdy skončí, ten můj skončil takhle a i když mi teď slza po tváři stéká, třeba to je nakonec slza štěstí. Pro mě to byla jedinečná a dokonalá dívka, pro mě byla KRÁLOVNOU.

Ptačí král

Petr Paluřík, 8. třída ZŠ UNESCO Uherské Hradiště

Kdo to je, co zlatý medailonek nosí?

Kdo to je, co nezpívá píseň kosí?

Vypadal sice jako ptačí král,
však nikdy jako pták nezpíval.

Z hrdélka svobodný pokřik zvučil,
zajíce, lišky ten zvuk mučil.

Ten medailon v sobě příběh skrýval,
na povídku nám čas zbýval.

Byl konec října, a náš pták orlík už jeden rok měl,
prvního zajíce chytit velmi chtěl.

A zrovna lov na ptáky se konal,
žádný lovec tehdy nestonal.
Neboť lovce vedl udatný král
slavný Karel IV. se jmenoval.

Klopoty-klop, klopoty-klop, koně kopyty dusali,
za nimi tucty psů klusaly.

Na voze koňmi taženém deset klecí poskakovalo,
Přes každé rameno lovce se mnoho věcí pohupovalo.
Co byly ty věci? Co byly zač?
Živé se nezdály, mrtví ptáci to byli,
Už nikdy vzlétnout nemohli.

V lese už ani hlásek nebyl slyšet, krajinu ovládl chlad,
pomalu se blížil večer, jak plíživý had.

A oheň u myslivny hořel, úlovky na rožnících se otáčely
a v klecích na voze truchlilo deset živých zpěváčků.

A co náš pták – orlík, byl mezi střelenými,
byl mezi chycenými?
Ne, on bystře a rychle ulétl před kulkami proradnými.

A co bylo dál?
Náš orlík vyrostl a stal se z něj ptačí král,
tak jako z Karla, co před mnoha staletími u nás dobře panoval.

Natálie Dolanová, 13 let

Kateřina Spáčilová, 12 let

Králové a královny rostlin a zvířat

Jan Gajdošík, 9. třída ZŠ UNESCO Uherské Hradiště

Král zuřivec

Jeho řev je slyšet až na okrajích lesů
a koruna, co nosí na hlavě, je největší dar,
vláda jeho je podobná běsům
a zvolit ho byl náš největší zmar.

Avšak jeho tělo výjimečné jest,
kdo přec jen dva ocasy má?
Všichni lidé vzdávají mu čest,
žádné zvíře na něj nemá.
Už víte, o kom píší?

Stále vám to vězí v hlavě,
co za zvíře to může být,
avšak uhádnout se to dá hravě,
stačí jenom chtít.
Ještě stále nevíte?

To, čemu my říkáme orel,
a má minci to je,
ovšem tohle zvíře je bez křídel
a nebojí se boje.

Už je to tak, český lev to byl,
co vám hlavy poplet,
ten, co o moci snil,
a měl talíř plný kotlet.

Klára Kadlčíková, 11 let

Pyšná královnička

I když je to malá dáma,
má vytříbený vkus,
že je milá, je však fáma,
negativní vlastnosti jsou její plus.

Například ty její zbraně,
které jsou ostré jako sklo,
zabily tříhlavé saně,
ale sundat je z ní by snad šlo.

Co je na ní pěkného, je její barva,
která je jako srdce rudá,
dávat ji někomu není sranda,
ale láska pravá.

A ta její vůně je sladká jako med,
nemůžeš jí odolát,
chtěl bys ji hned.

Její jméno jest růže
a její lístky krásně zelené jsou,
pokládáš ji své milé na její lože
a ona tě miluje víc najednou.

Andrea Štěpánová, 10 let

Králové zbabělci

Vládce lesů, co běžat rychle umí,
i když moc velký není,
má pěkně hebký kožíšek
a vedle sebe protějšek.

Jsou to bratři, jak se patří,
odvahy však mají za tři.
Oba dva mají špatnou vlastnost,
že utíkat jim dělá radost.

Jeden z nich je zajíc, druhý králík,
ani jeden z nich však už není mladík,
a tak už neutíkají zas tak rychle,
takže hrozí, že je někdo chytne.

Oba ve skrýších žijí,
jen před Velkou nocí se objevují,
a tak tihle zbabělci
nemají nic na práci.

V tenhle svátek se nemusí bát
a na svou bezpečnost nemusí dbát.
Lidi si jich v ten den váží
a vajíčka po městech rozváží.

Všichni tenhle svátek známe,
mnoho peněz na něj dáme,
slavíme ho v neděli,
vždy se svými přáteli.

Ondřej Nebesař, 15 let

Žal v srdci

*Elen Ingerlová, 9. třída
ZŠ Josefa Bublíka Bánov*

Sedím na lavičce pod lipou,
kde zuří bouře nejvíce,
slzy mi po tváři kanou,
až puká mi srdce.

Vzpomínám na starobylý dům
stojící na vrcholku kopce,
tam bylo štěstí mých dnů,
ach, kde jsou jich konce.

Až jednou se u nás objevil muž,
mocný Pán vzdálené říše,
u kterého tajemnost
byla jistě jeho ctnost.
Jen co jeho pohled utkvěl na mně,
do mých tváří vehnal růž.

Přijel na černém hřebci,
snad temnějším než on sám.
Milovala jsem toho muže tajemného,
však on v sobě neměl nic jemného.
Srdce mi pošlapal
a i s hřebcem zmizel v dál.

Po tolika letech trápení
nemám nikde stání.
Teď, když se můj život krátí,
myslím jen na Něj a odpuštění.

Mé království - Každý člověk považuje nějaké místo za své království

Marika Jančíková, 8. třída ZŠ Polešovice

Já jsem jako malá holčička vyrůstala se dvěma dalšími bratry, tudíž jsem se nikdy nenudila. Jako tři malí špunti jsme pořád něco vymýšleli. Jednou jsme měli jít pomáhat na náš velký rodinný dvůr, a to se nám právě nechtělo. V této chvíli můj starší bratr Laďa řekl: „Vyhlašuji akci JEHLA – zašij se kde můžeš.“

Tak rychle jsem snad nikdy předtím neutíkala, ale právě tato situace mi tehdy umožnila poznat místo, do kterého jsem se později zamilovala. Protáhla jsem se úzkou škvírou mezi deskami, jenže jsem nevěděla, kam se tou dírou dostanu. Objevila jsem se na zahradě, která patřila našim sousedům. Dobré bylo, že sousedi dům používali jen jako chatu sloužící k relaxování o víkendu. Rozhlédla jsem se kolem sebe a zahlédla jsem malá dvířka. Samozřejmě mě nenapadlo nic lepšího než do nich vejít. Spatřila jsem něco nádherného, malou komůrku plnou velkého nepořádku. Pro malou holku nemohlo být nic lepšího než mít svou místnůstku na to, aby se mohla zašít, kdykoli se jí zachtělo.

Po čase jsem své království ukázala i svým bráškům. Milovali jsme to tam. Babička mně dala staré zrcátko a já ho pověsila na hřebíček v našem království. Vždy, když se ozvalo: „Děti, pojďte mi pomoci,“ hned jsme se schovali. Pamatuji si, že starší bráška byl vždy král, mladší brácha Marta princ a já jsem byla vždy princezna. Nebo jsme si často vařili z natrhaných pampelišek, sedmikrásek, vody a dalších přísad, které jsme na zemi našli nebo natrhali. V průběhu času jsme si na zem v komůrce položili starý koberec a doupe si vylepšovali.

Včera jsem si pokoušela připomenout si právě ty momenty, které jsem prožívala, ale když jsem vešla do komůrky, připadalo mi to všechno nějaké menší. Každopádně pohled na zrcátko, které tam na zdi stále viselo, mě velice potěšil. Zkrátka, naše království ještě nezaniklo!

Vendula Pobořilová, 14 let

O králi sýrů Hermelínu

Martin Sedláček, 8. třída ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

V sýrárně byla vzhledem k posledním událostem situace hodně napjatá. První oddíl ementálů totiž zaútočil na království plíšňových sýrů ve třetím regálu v druhé polici z dolu. Král Hermelín svolal radu. „Tohle je považováno za válečný konflikt,“ nečekaně vyhrkl předseda obrany, „toto si nemůžeme nechat líbit.“ Takovéto útoky jsou za míru podepsaném oběma stranami nepřipustné. „Takovouto drzost měla jen jediná osoba,“ zhrozila se Niva. „Počkejte, snad nemyslíte, že...“ vydechl král. „Ano, obávám se, že je to pravda, VELKÁ GOUDA SE VRÁTILA.“ „Ale to není možné,“ vyhrkl král, „vždyť byla zabita.“ „Obávám se, že ne,“ vydechla Niva.

Nová válka začíná. Posel přispěchal s depeší: „Pane králi, tvarůžky nám nepomůžou a severovýchodní stranu držíme jen z posledních sil.“

„Vyšlete tam 100 modřeninů, anebo ne, 150!“ rozkazoval král a chodil ze strany na stranu, „snad je alespoň na chvíli zdrží.“ Král věděl, že jeho jednotky nevydrží dlouho, ale potřeboval čas. Mezitím na bitevní polici se vypadalo bledě, první vlnu odrazili lučištníci, ale Velká Gouda povolala oddíl ementálů a šipy jejích dírami prolétávaly, a ementálům se nic nestalo. Ementály kvůli děrám šly lehce porazit mečem, ale než stihl oddíl přispěchat, tak severovýchodní obranná linie padla. Král spěchal do sklepení.

„Jak jsme na tom?“ zeptal se. „Ještě chvíli a bude vše připraveno, ještě chvíli to budete muset vydržet,“ odpověděl tajemný hlas zpoza stínu. Když se král vracel, viděl zkázu. Skoro všechny jeho jednotky buď kapitulovaly, nebo se rozprchly. Povolal svou osobní gardu, aby šla skoro beznadějně bránit fanatickému náporu eidamů. Vtom se to stalo - ze sklepení s ohlušujícím píštěním vyběhla obrovská krysa, takřka hned se dala do sápaní a trhání plátkových sýrů, a na polici nastal zmatek. Když to Gouda spatřila, zděsila se. Najednou krysa zavětrila pach Goudy, rozeběhla se za ní a třemi velkými skoky se dostala přes veškerou obranu a z Goudy samotné nezbyl ani cár.

Toto je konec příběhu o králi sýrů Hermelínu a válce plátkových a plíšňových sýrů.

Terezie Pospíšilová, 16 let

Kralování v dnešní době

Nela Chrástková, 9. třída ZŠ Kunovice U Pálenice

Docela zvláštní téma pro někoho, kdo dějepisem proplová doslova se zavřenýma očima, u dokumentů a naučných filmů má problém neusnout a při výkladu právě probírané látky se mu nevhodně otvírají ústa.

Nemůžu za to, ale tak nějak na mě působí dějiny. Že by vyvrhel? Vlastizrada? Nebo byste mě dokázali označit nějakým dalším pojmem z historie? Koukáte, co? Takový antihistorik jako já a zná tolik odborných názvů!

Ale teď vážně. Proč vědět, jak to vypadalo v první a posléze druhé světové válce, když dějiny stejně nakonec neovlivníme. Na co mi bude, když si dovedu představit, jakou tragédií skončí špatné rozhodnutí vlády, když s tím stejně nic nezmůžu. Uznávám, že bychom asi měli vědět, jak to tady vypadalo dříve, tím se nechali motivovat k novým objevům a vynálezům, poučili se z vlastních chyb a přícházeli na jednodušší postupy.

Ale k čemu nám budou důležitá data a letopočty nebo jména tehdejších velikanů, na které podle učitelů nesmíme zapomenout? To fakt nevím.

Každý člověk má právo mít na všechno svůj názor, a když si učitelé myslí, že bychom měli něco znát, tak se to i přes náš nesouhlas naučíme. Já vím – demokracie je asi nejméně absurdní ze všech absurdních forem vlády všech dob. Ale když nikdo ještě žádnou lepší nevymyslel. A popravdě, jak by měla vypadat vláda, která by velké většině vyhovovala a přitom fungovala?

Každý v demokracii má právo na svůj názor, ale k čemu to je, když názor druhého nikoho jiného nezajímá. Spravedlnost, taktnost, nebo snad ohleduplnost? Ani náhodou, život!

Nebo vám snad přijde spravedlivé, že ti nahoře se mají jako prasata v žitě, a my dole převracíme každou korunu? Že ti nahoře rozhodují, a my dole jen tupě přihlížíme? Hlavní znaky demokracie? Neřekla bych.

Since si nemůžeme vybrat, do jaké rodiny se narodíme, jaká bude naše měsíční mzda, ani na co budeme mít v životě talent. Ale musíme si uvědomit, že ti nahoře pro to museli většinou něco udělat a i my se můžeme pokusit změnit náš osud. Musíme se snažit a tvrdě dřít, abychom dosáhli toho, co chceme. Musíme jít vytrvale za svým snem, abychom byli v životě šťastní, protože svůj osud nezměníme tím, že budeme sedět u televize, cpát se chipsy a nadávat na politiky, které právě vidíme na obrazovce! Musíme vstát a něco s tím udělat, protože nikdy není pozdě!

Jak už jednou řekl Rocky Balboa v podání Silvestra Stallona: „Svět není jen samý slunce a duha, je to hodně zlý a drsný místo. A i když jsi sebesilnější, srazí tě na kolena a nechá tě klečet, když to připustíš. Nikdo nerozdává tak tvrdé rány jako život, ale není důležitý, jak je inkasuješ, tady jde o to, kolik ran uneseš, a přesto se znovu zvedneš, kolik ran dokážeš přijmout a nezastaví tě, jenom tak se vítězí! Chce to znát svoji cenu a jít houževnatě za svým, ale musíš umět snášet rány, a ne si stěžovat, že nejsi tam, kdes chtěl, a ukazovat na toho a na toho, že to zavinili. To dělaj zbabělci, a to ty nejsi, jsi lepší, pamatuj!“

Nechci vám vnucovat svůj názor, ale zároveň bych chtěla, abyste si uvědomili, že ať už žijeme v jakékoli době, jestli je to za vlády králů, císařů či carů nebo prezidenta, je důležité stoupat stále výš a dávat si vyšší a vyšší cíle, protože život je příliš krátký. A upřímně, kdo by se za ním nechtěl ohlédnout a zpětně si promítnout, co všechno dokázal!

Jak řekla Marie Poledňáková ve své knize Libáš jako Bůh: „Mám takové podezření, že příští život se nekoná a co není teď, už se nikdy nestane.“

Neboli Carpe diem.

Královský Srpen

Daniela Srnská, 9. třída ZŠ a MŠ Traplice

Můj milovaný Srpne!

I když je leden, slibuji Ti, že si právě v srpnu udělám čas a přečtu Ti tenhle dopis. Víím, že teď je ještě příliš brzo Ti psát, ale jak se říká: „Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek!“ Snad bych to jen trochu poupravila: „Co můžeš udělat v lednu, neodkládej na srpen!“ Zřejmě to nebude mít takový úspěch, jako to první přísloví, ale nikdy nevíš! Zpět k tomu báječnému měsíci, kterým jsi právě Ty! Řekla bych, že nejsem sama, kdo Tě má tak rád. Určitě je více lidí, kteří si právě Tebe oblíbili. Možná, že ani nevíš proč. Je spousta důvodů. Jedním z hlavních bude nejspíše to, že lidé narození v srpnu patří do znamení lva, což je známé silné zvíře, přímo královské. Nebojí se, je odvážný. A přesně takový jsi Ty! Avšak je pravda, že některým lidem dělá problém mít na blízku silnou a odvážnou osobu. Takže mohou mít problém mít poblíž silný a odvážný měsíc, který se nebojí prosadit se! To znamená, že důvod, proč Tě mají lidé rádi, může být zároveň i důvodem, proč Tě nesnesou. I přesto se Tvému třicetidennímu vládnutí nevyhnou! Všechno krásné jde často ruku v ruce s tím smutným. Avšak jak pro koho.

Když se řekne srpen, téměř okamžitě si vybavím ten krásně hřejivý pohled do polí. Klasy jakoby prošly pod rukama prvotřídního zlatníka. A zelená tráva vypadá čerstvěji než jindy. Obloha blankytná s moučkovými obláčky a stromy ve svých mohutných a drahocenných korunách strádají ptačí zpěv. Vše jakoby ožívá. Záře třpytícího se slunce je sice silná a nepříjemná, ale je tak mocná, že se pohledu do ní nikdo neubrání. Určitě si každý dokáže zalovit v paměti a pocítit tu známou a velmi příjemnou vůni léta. Ovšem tím typickým parfémem charakteristickým pro srpen je vůně mlaskajícího potůčku, který při své túře mine pole, lesy a louky. Tento parfém se žádnému jinému nevyrovná! Je jen škoda, že si tuhle vůni nemůžeme uživat déle. Čas utíká rychle jen tehdy, když mu to dovolíme. Nejraději bych v srpnu čas zastavila, nebo alespoň zpomalila!

Myslím, že jeden z dalších důvodů Tvé oblíbenosti je Tvá chuť. Někoho teď na jazyku provokuje třeba chuť zmrzliny, ale mě ne! Já si na jazyku vychutnávám kapku studené vody s ledem a citronem. Co je pro jednoho obyčejné, může být pro druhého neobvyklé. A tak je to i s Tebou. Někdo Tě možná vnímá obyčejně a bere Tě za samozřejmost, ale já ne, drahý Srpne! Vždy, když tvá vláda v roce skončí, už se těším na další!

Jednou z Tvých největších výhod je, že vlastniš část léta a zároveň část prázdnin. Proto si myslím, že Tvá pozice na žebříčku nejlepších měsíců míří hodně vysoko. Určitě by za zmínku stála i Tvá blažená rána. Pro někoho je ráno jako ráno. Tak tedy schválně, chyťte se za srdce a přiznejte se, kdo z Vás si v létě ráno přivstane? Na prstech jedné ruky bych napočítala ty, kteří vstanou dříve nežli v devět hodin. No dobrá, musím přiznat, že i já jsem se přistihla, jak opatrně zvedám ruku. Ale skutečně! Minimálně jednou v srpnu si přivstanu, připravím si ovocný hrneček, ulehnu na trávu, ještě s čerstvou rosou a pozoruji, jak přichází onen zlatník a pouští se do práce. Ještě štěstí, že má tak dlouhé a šikovné ručky. Výkladní skříňku běžného klasu promění ve svou chloubu během chvilky. A především je značně poznat ráno v srpnu a ráno jiného měsíce. Ráno například takového února je nemastné, neslané. To se o srpnovém ránu říci nedá. Tvá rána jsou neobyčejně obyčejná! Zkrátka jedinečná. Ze začátku srpna jsou rána jemná, spíše vanilková, skořicová, medová. Ke konci jsou však značně jiná! To už se více přibližují kyselým a ztuhlým ránům. Snad je to tím, že už se koncem Srpnovy vlády každý tak trochu seznamuje s brzkým ranním vstáváním do školy.

Večery jsou ještě kouzelnější. Obloha plná lesknoucích se střípků a měsíční svit dodává tu pravou atmosféru.

Miluji Tvou vážnost, něžnost a přesvědčivost.

Miluji Tebe, Srpne!

Snad se Tobě i jiným mé povídání o Tvé bájovládě líbilo. Ale přiznejme si, realita je jiná. Je mnohem lepší! Tedy alespoň v tomto případě.

Loučím se s Tebou a těším se na Tvou letošní vládu. Tvůj příchod bude velkolepý! V to věřím. A už se blíží.

S láskou přeje dívka narozena v srpnu Daniela

Království snů

Barbora Rokytová, 8. třída ZŠ Staré Město

Už jste někdy byli v království snů? Myslím, že někteří z vás ještě ne, proto jsem tu já, abych vám o něm něco málo řekla a trochu vás jím provedla. A jak se tam vlastně dostat? To je vcelku jednoduché, stačí zavřít oči a ponořit se do hlubokého spánku. Když po malé chvíli otevřete oči, první, co uvidíte, je azurově modré nebe, po kterém, jako lodě po moři, plují obláčky, vytvářející různé obrazce. Až vstanete, zřítte před sebou bránu do království. Tahle brána není jako obyčejné brány, je to kouzelná brána a dost ráda si z lidí „střílí.“ Velice ráda se proměňuje do různých podob. Někdy vypadá jako vstup ze živého plotu, někdy jako obyčejná branka a někdy dokonce jako myší díra. Ale nelekejte se. Ať má brána jakoukoliv podobu vždy, když jí projdete, dostanete se do královského města. Město na první pohled vypadá obyčejně, ale když se podíváte pozorněji, zjistíte, že nikde není ani živáčka. A kde všichni jsou? Opatrně nakoukněte přes okno do jednoho z domků. Všichni spí. Táta, máma i děti jsou schovaní pod peřinou a hlasitě dýchají do rytmu podivné ukolébavky, která se nese městem. Život ve městě začíná až v noci, protože to jsou sny nejčilejší. Raději už byste měli jít do hradu, abyste kvůli té podivné ukolébavce taky neusnuli. Jakmile dojdete k hradu, nezapomeňte na dobré mravy, a zaklepejte! Tady se slušnost hodně cení. Brána se před vámi vmžiku sama otevře. Můžete vstoupit dovnitř, ale raději si přidržte bradu, protože z toho, co uvidíte, vám úžasem spadne čelist. Všude, kam se podíváte, spatříte dveře. Dřevěné, kovové, zdobené, staré i nové, zkrátka všechny dveře, na které si vzpomenete. A nad těmi všemi dveřmi cedulky. Až si jich pár přečtete, zjistíte, co se v místnostech za dveřmi skrývá. V místnostech jsou totiž roztríděné všechny sny. Za chvíli se do jedné z nich podíváme, ale nejdřív se koukneme do korunního sálu. Málem bych zapoměla. Cestou ke králi se prosím dívejte pod nohy, abyste nezašlápli některého ze snových skřítků. Já, hlava dubová, o těch jsem vám taky nic neřekla, a to jsou to ti nejdůležitější tvorové v celém království. Snový skřítek je bytůstka, asi jedno jablko vysoká, která hlídá, aby se vám přes noc zdál ten správný sen a abyste se v noci neprobouzeli. Doufám, že už jste u dveří korunní síně. Opatrně nakoukněte klíčovou dírkou do místnosti. Vidíte ten velký stůl, za kterým sedí starší muž s prošedivělým plnovousem? To je pan král. A vidíte všechny ty papíry na tom stole? Všechny je musí vyplnit! Chudák, co? Co všechno na těch papírech je, to nemám ponětí, ale určitě to bude hodně důležité. Asi přemýšlíte, proč jsem vám vlastně tohle ukazovala. No, znáte přirovnání žít si jako král? Ne vždycky to tak úplně platí. Taková královská práce není jednoduchá, zvlášť v tomto království. Víte co, buďte rádi za to málo úkolů, co máte ve škole. Nechte krále pracovat a vydejte se zpět k některým dveřím. Nezapomeňte se zase dívat pod nohy! Vezmu vás do místnosti zvířat. Tady už se přes klíčovou díрку dívat nemusíte, jen račte dál. Vidíte tu nádheru? Jsou tu všechna zvířata, na která si vzpomenete. Jen bych vás prosila, moc se k nim nepřibližujte a ani se jich nedotýkejte. Snová zvířata jsou strašně plachá a mohla by se vyděsit. Dost často se stává, že pozorujete třeba pobíhající hříbě a ono před vámi najednou zmizí. Nelekejte se, to ho jen snový skřítek poslal do něčího snu. Tak to by už bylo z prohlídky snového království všechno. Nashledanou... Jo vlastně... vy nevíte jak se odtud dostat. Nad tím vůbec nepřemýšlejte. Z království vás vezme zpět na naši zem taková malá, ale za to dost hlučná věcička. Určitě ji všichni dobře znáte, přeče budík. On už všechno zařídí. Tak teď už tedy opravdu nashledanou... no... a sladké sny.

Království

Kristýna Čechová, 9. třída ZŠ Polešovice

„Tohle je naše poslední naděje,“ přečetla Jane Mackenziová v knize pro dospělé. Na začátku knihy, kterou četla, aby načerpala novou inspiraci, bylo napsáno: „Kladu vám na srdce naději pro lidstvo“ a na konci už jen: „poslední naděje.“

Pracovala v redakci časopisu Země a jako redaktorka dostala velmi těžký úkol, záchranu časopisu, který totiž upadal a tržba šla velmi dolů, a tak by se mohlo stát, že vydávání bude ukončeno. A to samozřejmě Jane nemohla dopustit.

Pracovala pořád bez odpočinku, důkazem byl i koš na odpadky v její kanceláři, který přetékal návrhy a nápady. Jenže ty podle Jane nebyly dokonalé natolik, aby článek, který měla vytvořit, mohl být zveřejněn v časopise. Byl už večer a ona stále s kávou seděla za stolem a vymýšlela dál. Myslela, že už asi usne, protože se jí začaly zavírat oči, když zazvonil telefon. Na druhé straně v růžovém pokojíčku na postýlce plakala její dcera Rose, protože jí chyběla maminka, která jí každý večer čítávala pohádky o princezně a princí nebo nekonečném vesmíru, příšerkách a dalších pohádkových postavách, jež malá Rose tolik zbožňovala.

„Copak se stalo, beruško?“ začala Jane chlácholit svoji dceru, jenže to se jí ani po pěti minutách hovoru nepovedlo. Jane nakonec slíbila, že přijde domů a pohádku na dobrou noc jí přečte, i když věděla, že má moc práce a chuťu může poslat domů. Ale co by pro svou milovanou dceru neudělala?

Když přišla domů, zamířila za Rose do pokojíčku. Holčička poslušně ležela v postýlce, chuťu jí totiž oznámila, že maminka za chvíli přijde. A tak už nebyl důvod protestovat. Z malé knihovničky vzala Jane knížku a nahlás předčítala Rose pohádku o nekonečném vesmíru a planetách. V polovině pohádky Rose usnula a Jane se taky klížila víčka. A tak přešla do vedlejší místnosti a tam se také uložila ke spánku. Zdál se jí podivný sen, všechno se jí v hlavě smotalo dohromady.

A ráno, když se probudila, měla nápad. Napiše článek s názvem Království země. Pár útržků si sepsala na papír, aby je nezapomněla, a potom probudila dceru, zavolala chuťu na hlídání a ihned potom, co se s Rose rozloučila, odešla do práce. A tam zasedla za stůl k počítači a začala psát...

Moji milí čtenáři, možná mě budete mít za blázna a možná že opravdu blázen jsem, ale také jsem si vědoma velkého risku, když moji úvahu chci poslat do světa prostřednictvím tohoto časopisu. Ale už nemám co ztratit. Možná, že teď přestanete číst, protože vaše království je váš domov, váš kraj nebo něco jiného. Ale já, když jsem předčítala své milované dceři pohádku o naší zemi, věděla jsem, že tohle musím napsat. Přemýšlím, že existuje mnoho planet, v oběžné dráze jich máme hned několik, a teď budu narážet na slovo planeta. Uvědomujete si někdy, že jen jedna z tisíce nám dala tolik věcí? Jako třeba život, obživu, půdu pod nohama... tedy věci, které normálně považujeme za běžné? Určitě si říkáte, že v televizních novinách nedávno vysílali, že na Marsu byla objevena voda. Určitě vám nelhali a je také možné, že za pár tisíc let bude naše lidstvo rozděleno na několik polovin, které budou bydlet i tam a užívat si stejného luxusu. Možná, že děti mých dětí a jejich děti se toho dožijí. Ale toho všeho luxusu si už užíváme i teď, jen na této planetě, jež pro nás vytvořila podmínky nezbytné pro život mnohem dříve než ostatní. Na planetě, o které se nestydím napsat, že je pro mne království. Myslím si, že jsme unikát, že naše země je království už jen proto, že se nás ujala. Uvědomme si, co pro nás denně dělá. A jak se jí odvděčujeme. Existuje tolik vysvětlení, proč to tak a tak je, proč existuje život, ale já nejsem žádný odborník. A tak ode mě nečekejte žádné odborné teorie. Jen si jako obyčejný člověk uvědomuji krásu a cennost NAŠÍ ZEMĚ – MÉHO I VAŠEHO KRÁLOVSTVÍ.

Těmito slovy Jane svůj proslov zakončila a odeslala ho. Měla pocit, jako by jí něco těžkého, co už dlouho měla na srdci, konečně doslova vypadlo na papír. Tolikrát něco takového chtěla napsat, ale neměla odvahy. Až pohádka a sen jí ji dodaly.

Oceněné práce výtvarné soutěže Ex-libris 2016

nejmladší výtvarníci

čestné uznání Sofie Pištková, 5 let, MŠ Komenského Uherské Hradiště

čestné uznání Tereza Kedroňová, 8 let, ZŠ Jarošov

starší děti

1. místo Andrea Štěpánová, 5. tř. ZUŠ Březnice

2. místo Kateřina Spáčilová, 6. tř. ZŠ Staré Město

čestné uznání Klára Kadlčíková, 5. tř. ZŠ Jarošov

čestné uznání Natálie Dolanová, 7. tř. ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

nejstarší děti

1. místo Dominika Tvrdoňová, 9. tř. ZŠ U Pálenice Kunovice

2. místo Ondřej Nebesář, 9. tř. ZŠ TGM Bojkovice

2. místo Vendula Pobořilová, 8. tř. ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

studenti a dospělí

čestné uznání Markéta Konečná, Gymnázium Ladislava Jaroše Holešov

čestné uznání Terezie Pospíšilová, Gymnázium Ladislava Jaroše Holešov

čestné uznání Ondřej Jemelík, Gymnázium Ladislava Jaroše Holešov

*Píšu povídky, píšu básně...
tentokrát o králi, království, kralování*

*sborníček prací dětí z literární a výtvarné soutěže
k 700. výročí narození českého krále a římského císaře Karla IV.,
která je součástí národního projektu KDK SKIP ČR Kde končí svět
vydává Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana
v Uherském Hradišti v červnu 2016*

*náklad 150 ks
brožovaný výtisk, neprodejné
tisk Joker, s.r.o. Uherské Hradiště*

Trocha historie nikoho nezabije...

víte, že... 700. výročí narození římského císaře a českého krále Karla IV. není jediným výročím, které si letos v knihovně připomínáme? Letos v listopadu tomu bude již 70 let, co otevřela Veřejná knihovna královského města Uherské Hradiště samostatné oddělení pro děti. Čítalo celkem 78 svazků knih pro děti, a jak uvádí knihovník Bedřich Beneš Buchlovan v celoročním výkazu za rok 1946, knihovnu navštívilo v tomto roce celkem 115 čtenářů do 17 let...

víte, že... veřejná knihovna společně s oddělením pro děti působila až do září roku 1951 v budově městské Reduty? Poté se přestěhovala do prostor bývalé židovské synagogy, kde po rozsáhlé rekonstrukci získala městská knihovna celkem pět místností, z nichž jedna sloužila samostatně jako půjčovna pro mládež...

víte, že... od roku 1952 začal při knihovně pracovat pionýrský maňáskový soubor Radost a o něco později soubor Hadrníčci? Ve spolupráci s těmito soubory organizovala knihovna úspěšné akce pro mládež, tzv. besedy na trávníčku. Na tuto hezkou tradici navazují čtené večerníčky pořádané při červnovém Hradištském sluníčku...

víte, že... v roce 2013 nám pomohly hlasy dětí získat v konkurenci 104 dětských knihoven celé naší vlasti v roce absolutní vítězství v národní soutěži a titul Kamarádka knihovna 2012...

víte, že... v oddělení pro děti platí zákony dětského království?

Do dětského království může vstoupit každý, kdo:

má rád knihy a umí s nimi zacházet

předkládá průkaz čtenáře

v pořádku a včas vrací vypůjčené knihy

nehlučí a neubližuje ostatním

v dětském království všichni rádi čtou, krásně myslí, krásně mluví a šíří jeho slávu

Těšíme se na vás!!!

Knihovna
Bedřicha
Beneše
Buchlovana